

TROBADA DEL BISBE DE ROMA AMB EL PAPA TEODOR II

Ecumenisme del sofriment

Primeres canonitzacions

El papa Francesc va presidir la primera canonització del seu pontificat el diumenge 12 de maig, en la qual va declarar sants Laura Montoya, primera santa colombiana, fundadora de la Congregació de les religioses missioneres de la Benaurada Verge Maria Immaculada i de Santa Caterina de Sena; la mexicana Guadalupe García Zavala, cofundadora de la Congregació de les Serventes de Santa Margarida Maria i dels Pobres, i Antoni Primaldo juntament amb els seus 800 companys màrtirs assassinats a Itàlia el 1480.

P 6

El papa Francesc va pregar per la pau amb el Papa copte d'Egipte, Teodor II, guia espiritual dels cristians d'Egipte i Síria, el divendres 10 de maig a la capella Redemptoris Mater del Vaticà. El Bisbe de Roma es va referir a «l'ecumenisme del sofriment», perquè «així com la sang dels màrtirs ha

estat llavor de la força i la fecunditat de l'Església, compartir el sofriment quotidià pot esdevenir una eina eficaç d'unitat». La pregària per la pau es va dur a terme després de l'audiència a la biblioteca del palau apostòlic, en la qual el papa Francesc va agrair la visita que «reforça els vincles d'amistat i

fraternitat que uneixen ja la Seu de Pere i la Seu de Marc».

El nostre corresponsal a Egipte, Javier Molina, ens ofereix un article d'anàlisi on assegura que Teodor II vol treballar per la unió amb Roma i estrènyer lligams amb l'islam moderat. P 3-4

Els franciscans celebren el darrer capítol provincial

Del 29 d'abril al 3 de maig es va celebrar el darrer capítol provincial dels franciscans de Catalunya. Va ser un moment fortament emotiu en què alguns frares no van poder evitar que se'ls escapessin les llàgrimes. A partir de l'any 2015 es fusionaran amb sis províncies espanyoles més en la nova província de la Immaculada Concepció, amb seu a Madrid. Amb tot, els franciscans catalans volen mantenir la seva història, cultura i llengua. P 20

Campanya per a la Declaració de la Renda

Un any més la Conferència Episcopal Espanyola llança la campanya amb motiu de la Declaració de la Renda, perquè es marqui la X a la casella de l'Església catòlica i d'aquesta manera destinar-li el 0,7% dels impostos. En aquest número entrevistem Fernando Giménez Barriocanal, vicesecretari per a Afers Econòmics de la Conferència Episcopal. P 9

Sumari

P 10 «Punt de vista» de Mn. Josep Monfort

P 23 «L'alegria de la fe», per Blanca Serres

P 25 Llibre il·lustrat sobre Antoni Gaudí

P 26 Exposició «Facies fidei» al MEV

P 27 Disc del grup catòlic de rap Dawidhs

Editorial

Peregrinació pentecostal

Aquesta Pentecosta l'arxidiòcesi de Barcelona peregrina a Roma. De fet el cardenal Lluís Martínez Sistach ja havia impulsat aquest pelegrinatge diocesà fa mesos, amb motiu de l'Any de la Fe. Després hi hagué la renúncia de Benet XVI i l'elecció del nou Pontífex. Per això l'accent s'ha posat ara sobretot a visitar el papa Francesc, escoltar-ne el mes- tratge, pregar per les seves intencions i rebre la seva benedicció. L'organitza- ció del pelegrinatge ha anat a càrrec del mateix arquebisbat amb el suport del Club+Amics i l'organització tècnica de Ruth Travel, agència especialitzada en turisme religiós que organitza els pelegrinatges dels Amics de *Catalunya Cristiana*. Aquesta peregrinació té el seu centre en l'Eucaristia del diumen- ge de Pentecosta presidida pel papa Francesc i concelebrada entre d'altres pel cardenal-arquebisbe de Barcelona. El pelegrinatge coincideix amb un dels grans esdeveniments de l'Any de la Fe: la Jornada de Moviments, Associacions i Agrupacions Laicals. Això fa que la Ciutat Eterna es vegi curulla de gent d'arreu del món. La florida de carismes que hi ha a l'Església és veritablement

un signe del nostre temps. Fa ben poc el papa Francesc en audi- ència pública va dir: «L'Esperit Sant ens guia en l'amistat i en la unitat amb Déu i si l'escoltem podem sentir que ens diu: Déu t'estima... Deixem-nos guiar per l'Esperit Sant que ens diu que Déu és amor que ens espera i ens estima com un veritable pare.» Al seu torn Maria Voce presidenta del moviment dels Fo- colars amb motiu de la primera trobada del papa Francesc amb els anomenats nous moviments la vigília de Pentecos- ta ha resumit el perfil carismàtic del Sant Pare en dues paraules: el servei i la pobresa. I ha afegit: «Volem que el Papa senti que té davant seu milers de persones l'únic desig de les quals és el de testimoniar la veritat de la fe, la ri- quesa dels dons de Déu, la capacitat de respondre als desafiaments més impor- tants del moment present a través dels diversos carismes que els Moviments i les associacions contenen en si.» A tots els nostres subscriptors i lectors una bona Pasqua granada. Que sapi- guem escoltar l'Esperit Sant, aquest «oreig d'amable silenci» (1Re 19,12) del qual ens parla l'Escriptura.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta
Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat
Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande
Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM
Col·laboradors d'aquesta setmana: Josep M. Alimbau, Pilarín Bayés, Rosa M. Boixareu, Agustí Codinach, F. Diego Espuny, Joan Guiteras, Bernat Juliol, Dani Majà, J. M. Martí Bonet, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josep Monfort, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Jordi Pérez, Joan Piñol, Quique, Josep Rius-Camps, Josep M. Sabé, Lluís Serra, Joana Serrano, Blanca Serres, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, P-J Ynaraja.
Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775
a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)
a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)
a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)
Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana
Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura
Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)
Autoedició i compaginació: Carlos Aguado
Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 125 €
Gibraltar i Portugal: 124,80 €
Resta d'Europa: 199,85 €
Amèrica i Àfrica: 237,86 €
Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llinar

Autenticitat evangèlica, eclesialitat i ardor missioner

Això és el que el papa Francesc ha proposat a les confraries i associacions de pietat popular a la trobada internacional a Roma en ocasió de l'Any de la Fe. Una proposta que val per a tots i que ens implica a tots. «Sou un tresor per a l'Església —ha dit—, una mística, un espai de trobada amb Jesucrist.» Milers i milers de cap a cap de la nostra geografia, també aquí a Catalunya, però encara amb molt camí per fer. Uns, ben integrats a les parròquies i constants en la formació cristiana, participants en les celebracions litúrgiques i compromesos en l'acció caritativa i social. Altres, encara tancats en la pròpia agrupació, desconnectats totalment de la comunitat eclesial.

La proposta és d'autenticitat evangèlica.

Essent quelcom tradicional a l'Església, però avui en procés de renovació i redescobriment, les confraries necessiten caminar amb decisió vers la santedat. El papa Francesc demana no conformar-se amb una vida cristiana mediocre, sinó un sentit de pertinença que sigui un estímul per estimar més Jesucrist. Això és l'essencial. «La pietat popular —ha afegit— és un camí que porta a l'essencial si es viu en l'Església, en comunió profunda amb els vostres pastors. L'Església us estima... Estimeu l'Església. Deixeu-vos guiar per ella. A les parròquies, a les diòcesis, sigueu un ver- der pulmó de fe i de vida cristiana, aire fresc.»

Seguiu el seu blog

**Sebastià Taltavull
Anglada**
Bisbe auxiliar de
Barcelona

Per què estar associats? Per què pertànyer a una confraria i venerar unes imatges? Per què tantes manifestacions de pietat popular? Per què tot això si la nostra vida segueix igual, si tot queda reduït a unes hores de processó o a unes reunions on sovint només es parla de formalismes? L'Església no cessa de dir que hi ha molt a purificar per tal de ser anunci viu de Jesús. El papa Francesc ens demana ardor missioner i diu: «Sigueu autèn- tics evangelitzadors. Que les vostres iniciatives siguin "ponts" que portin a Crist, sempre atents a la caritat, missioners de l'amor i de la tendresa de Déu.»

Francesc i Teodor II pregunten per la pau

El Bisbe de Roma rep el Papa copte al Vaticà

Mercedes De La Torre C.
Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va pregar per la pau amb el Papa copte d'Egipte, Teodor II, guia espiritual dels cristians d'Egipte i Síria, el divendres 10 de maig a la capella Redemptoris Mater del Vaticà durant 30 minuts. Es tracta de la segona trobada de la història d'un Pontífex i un Papa copte al Vaticà després de la reunió que va realitzar Xenuda III, predecessor de Teodor II, el 1973 amb Pau VI a Roma. Joan Pau II va visitar al Caire Xenuda III, Papa d'Alexandria i patriarca de la Seu de Sant Marc, cap de l'Església ortodoxa copta d'Egipte a l'any 2000.

En aquest moment històric de pregària, a més del papa Francesc i del papa Teodor II, van participar, per part de la delegació vaticana el prefecte de la Casa Pontifícia, Georg Gänswein; el president del Pontifici Consell per a la Unitat dels Cristians, el cardenal Kurt Koch, i el secretari del mateix dicasteri, Mons. Brian Farrell, entre altres. Per part de la delegació de l'Església ortodoxa copta d'Egipte van ser-hi presents onze membres, entre ells el metropolita de Beheira, Bakhomios Antonios el Suriani; el metropolita d'Assuan, Hedra Georgios el Suriani, i el bisbe de Los Angeles, Serapion el Anba Bishoi.

La pregària per la pau es va portar a terme després de l'audiència a la biblioteca del palau apostòlic entre totes dues delegacions en la qual el papa Francesc va agrair la visita que «reforça els vincles d'amistat i fraternitat que uneixen ja la Seu de Pere i la Seu de Marc, hereva d'un llegat invaluable de màrtirs, teòlegs, sants, monjos i fidels deixebles de Crist, que durant generacions han donat testimoni de l'Evangeli, sovint en situacions molt difícils». Sobre això, el papa Francesc va subratllar de Teodor «els seus esforços a favor de la comunió entre els creients en Crist» i va assegurar que «el seu interès pel futur del seu país i el paper de les comunitats cristianes en la societat egípcia troben un ressò profund al cor del Successor de Pere i en tota la comunitat catòlica».

A més, el Pontífex va destacar que «si un membre pateix, tots els membres pateixen amb ell, i si un membre és honorat, tots els membres gaudeixen amb ell». És una llei de la vida cristiana i, en aquest sentit, també va esmentar l'«ecumenisme del sofriment» perquè «així com la sang dels màrtirs ha estat llavor de la força i la fecunditat de l'Església, compartir el sofriment quotidià pot convertir-se en una eina eficaç d'unitat». I això és vàlid, d'alguna manera, també en el context més ampli de la societat i de les relacions entre cristians i no cristians: «Del sofriment comú, poden germinar, de fet, amb l'ajuda de Déu, el perdó, la reconciliació i la pau.»

D'altra banda, el papa Francesc va recordar la trobada històrica de Xenuda III amb Pau VI a Roma fa 40 anys,

ocasió en la qual el Pontífex i el líder espiritual dels coptes van signar un acord i una declaració cristològica conjunta i van iniciar el diàleg ecumènic bilateral entre totes dues Esglésies.

La declaració conjunta firmada aleshores pels dos Papes va representar «una pedra angular en el camí ecumènic». El papa Francesc va ressaltar que en aquesta declaració solemne «les nostres Esglésies reconeixien que confessaven, en línia amb les tradicions apostòliques, "una única fe en Déu u i tri" i la "divinitat de l'Únic Fill encarnat de Déu"... Déu perfecte pel que fa a la seva divinitat i perfecte home pel que fa a la seva humanitat». I reconeixien que «la vida divina se'ns dona i s'alimenta a través dels set sagraments», així com també es van sentir «unides en la veneració comuna de la Mare de Déu».

El Papa va agrair al patriarca la seva atenció envers l'Església copta catòlica que s'ha traduït, entre altres coses, en la institució d'un Consell Nacional d'Esglésies Cristianes, símbol de la voluntat de tots els creients en Crist «de desenvolupar en la vida quotidiana relacions cada vegada més fraternals i de posar-se al servei de tota la societat egípcia de la qual formen part».

Així mateix, el Bisbe de Roma va expressar la seva alegria perquè les dues Esglésies es reconeixen «unides per un sol baptisme, del qual és expressió particular la nostra pregària comuna, que anhela el dia en què es compleixi el desig del Senyor, de combregar en un únic calze». Conscient que el camí per recórrer és encara llarg, el Sant Pare va manifestar la seva convicció que «amb el guiatge de l'Esperit Sant, la pregària perseverant i la voluntat de construir cada dia la comunió en l'amor mutu es

«Del sofriment comú, poden germinar, amb l'ajuda de Déu, el perdó, la reconciliació i la pau»

«El paper de les comunitats cristianes en la societat egípcia troba un ressò profund al cor del Successor de Pere i en tota la comunitat catòlica»

«La visita reforça els vincles d'amistat i fraternitat que uneixen ja la Seu de Pere i la Seu de Marc, hereva d'un llegat invaluable de màrtirs, teòlegs, sants, monjos i fidels deixebles de Crist»

faran passes importants cap a la unitat plena.»

Cinc dies a Roma

El papa Teodor II, Papa d'Alexandria i patriarca de la Seu de Sant Marc, cap de l'Església ortodoxa copta d'Egipte, va visitar Roma del 9 al 13 de maig. Es va tractar del seu primer viatge internacional després de la seva elecció el mes de novembre passat.

A més de l'audiència i la pregària comuna amb el papa Francesc el divendres 10 de maig, el papa Teodor II, amb la seva delegació, va visitar la basílica de Sant Pere, la necròpoli vaticana, la basílica de Sant Pau Tre Fontane i els museus vaticans. També va visitar el Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians i la Congregació de les Esglésies Orientals, on es va reunir amb el prefecte, el cardenal Leonardo Sandri. D'altra banda, va mantenir una trobada amb l'alcalde de Roma, Gianni Alemanno a l'Ajuntament II Campidoglio i va visitar el Colosseu romà. També es va reunir amb els fidels de la comunitat copta residents a Roma en diferents parròquies: la parròquia copta ortodoxa Coptic Faithful, a Tiburtina; l'església copta ortodoxa, a Laurentina, i la parròquia de la Transfiguració.

L'Església ortodoxa copta d'Egipte, que compta amb gairebé deu milions de fidels, «és una de les realitats més importants del paisatge eclesial del Pròxim Orient, on en aquests temps, les comunitats cristianes han d'afrontar situacions de gran dificultat», assenyala un comunicat vaticà. La nota destaca que «des de l'elecció del papa Teodor II com a nou patriarca ortodox copte, hi ha hagut un apropament creixent entre les comunitats cristianes a Egipte».

Treballar per la unió amb Roma i estrènyer llaços amb l'islam moderat

Javier Molina / El Caire

«Estic content amb els resultats de la trobada amb el papa Francesc. Espero una convergència i una comprensió més gran en el futur.» Així va tancar el Papa de l'Església ortodoxa copta i patriarca d'Alexandria, Teodor II, la seva històrica visita de quatre dies a la Ciutat del Vaticà. Francesc, que va trencar tot protocol en donar-li la benvinguda poc després d'aterrar a Roma, va causar una profunda impressió en el líder de la minoria cristiana egípcia, que representa el 10% de la població.

Segons el patriarca, les seus de Roma i Alexandria —les seus de sant Pere i sant Marc— volen entendre's. El pontífex copte va convidar Francesc a visitar Egipte i va plantejar la possibilitat de celebrar cada 10 de maig —en commemoració de la trobada i dels minuts de pregària compartida— «una festivitat d'amor i germanat entre les dues Esglésies».

El líder egipci, de 60 anys, considera que hi ha dos diàlegs possibles: el de Roma amb les Esglésies orientals i l'específic entre l'Església catòlica i la copta ortodoxa. Com va reconèixer també Francesc, el camí encara és llarg però Teodor II va avançar que un dels primers aspectes en què es pot buscar un acord és el reconeixement recíproc del baptisme. «Hem de preparar els nostres fidels per a la unitat real i necessària que coneixem i vivim», va manifestar davant del Consell Pontifici per a la Promoció de la Unitat dels Cristians. «Tenim una sola fe i hem de treballar per la unitat», va afegir.

Acompanyat de diversos bisbes, Teodor II va subratllar que la reunió al Vaticà tenia una «agenda política». Una idea essencial perquè, com explica a *Catalunya Cristiana* el periodista i advocat copte Yusef Sidhom, la jerarquia copta vol evitar que els musulmans ultraconservadors facin servir la cita històrica com a prova de qualsevol tipus d'ingerència estrangera. «No crec que resulti adient un suport molt decidit al nou Papa. Podria ser presentat per alguns grups com un senyal que els cristians busquen l'ajuda d'institucions estrangeres. El que és vital és conservar les relacions amistoses amb Roma i avançar en la unitat de les Esglésies», creu el director de *Watani* («La meua terra», en àrab), l'únic setmanari cristià d'Egipte i altaveu privilegiat de la minoria cristiana més nombroses del Pròxim Orient.

Sota el seu punt de vista, l'estra-

tègia de l'Església ortodoxa copta és aprofundir en el diàleg ecumènic amb Roma i al mateix temps aconseguir el suport intern dels musulmans tolerants i els sectors més oberts de la societat egípcia, com va passar el desembre passat amb el rebuig a la Constitució aprovada per les forces islamistes. «Hem de treballar amb els musulmans per protegir-nos i lluitar contra la discriminació i la persecució. A Egipte, tot i que la diàspora creix, els cristians no ens sentim sols. Compartim amb el 40% dels musulmans moderats la batalla per un estat civil davant de l'altra meitat del país que defensa l'estat islàmic.»

El tercer pilar és millorar el diàleg amb l'islam, un afer que Francesc i Teodor II també van abordar a propòsit del que el Pontífex argentí va batejar com «l'ecumenisme del patiment». Egipte té la institució més prestigiosa de l'islam sunnita: la universitat d'Al Azhar. «La relació del cristianisme amb Al Azhar és realment propera i fàcil. El problema arriba quan l'islam entra en el terreny polític i els intermediaris són jihadistes, Germans Musulmans o salafistes (rigoristes)», precisa Sidhom.

«Tenim relacions cordials amb els Germans Musulmans (el grup al qual pertany el president Mohamed Mur-

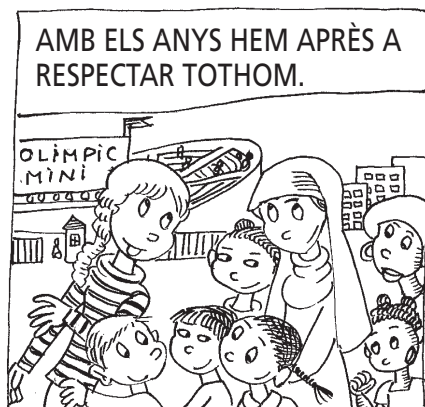
«Organitzacions coptes assenyalen que la diàspora augmenta mentre que hi ha atacs insòlits com ara l'assalt a la catedral copta del Caire»

si)», va admetre Teodor II. Però el diàleg no és fàcil. Des del triomf de la revolució que va derrocar Hosni Mubarak han tingut lloc episodis de violència sectària a les zones rurals i no s'ha resolt la discriminació històrica que pateix la comunitat cristiana en la construcció de temples o l'accés als alts càrrecs de l'administració. «Fa molt que la nostra situació no és bona però tampoc no empitjora», confessa Sidhom. «Des d'abans de la revolució els seguidors de l'Església ortodoxa copta patíem discriminació i desigualtat, com ara traves legals per comprar un terreny i construir esglésies o els

obstacles que impedeixen un musulmà convertir-se al cristianisme. La situació s'ha agreujat després de les revoltes i l'arribada al poder dels islamistes. Els cristians comencen a estar preocupats pel futur i pels nostres drets.»

Organitzacions coptes assenyalen que la diàspora —estesa per Europa, els Estats Units i el Canadà— augmenta mentre que hi ha atacs insòlits com ara l'assalt a la catedral copta del Caire, que va tenir lloc a principis d'abril davant de la passivitat policial. «Estem molt preocupats però no som els únics. També els laics, els liberals i els musulmans moderats senten ara la mateixa inquietud cap als islamistes. Egipte pot seguir dos models: el de Turquia, que acceptem, o el d'Iran, que és molt perillós», apunta el periodista.

Els coptes són conscients que la terra on va néixer el cristianisme pateix una sagnia de fidels. A principis del segle passat un 20% dels habitants d'aquesta regió convulsa eren cristians. Avui, però, la xifra no arriba ni tan sols al 5%. Durant dècades, l'èxode ha afeblit les minories de l'Iraq, el Líban, Síria o Jordània. Egipte és encara una llar on la minoria copta manté una vida vibrant. I, malgrat aquesta realitat, Teodor II, es queixa que «hi ha una sensació de marginació i rebuig, que pot anomenar-se aïllament social». Per a Sidhom, encara hi ha esperança en el futur tot i l'ombrívol mapa regional: «Al Líban, per la seva situació estratègica i l'existència de milícies, el teixit cristià és encara més fort. En canvi, el deteriorament de les condicions a l'Iraq, Síria o Jordània és molt greu. Amb l'excepció del Líban i Egipte, el panorama és desolador perquè els habitants cristians de la resta de països àrabs es troben sols i aïllats i no tenen gaires possibilitats de continuar-hi vivint llevat que paguin l'elevat preu de la sang i d'un combat llarg i incert.»

El papa Francesc celebra la seva primera «festa de santedat»

Canonitza la primera santa colombiana

Mercedes De La Torre C.
Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va presidir la primera cerimònia de canonització del seu pontificat el diumenge 12 de maig, en el decurs de la qual va declarar sants la religiosa Laura Montoya i Upegui, primera santa colombiana, fundadora de la Congregació de les religioses missioneres de la Benaurada Verge Maria Immaculada i de Santa Caterina de Sena; la mexicana Guadalupe García Zavala, coneguda com a «mare Lupita», cofundadora de la Congregació de les Serventes de Santa Margarida Maria i dels Pobres, i Antoni Primaldo, juntament amb els seus 800 companys màrtirs assassinats al sud d'Itàlia l'any 1480.

Es tracta de les tres causes de beatificació aprovades per Benet XVI en el consistori de l'11 de febrer passat, en el qual va anunciar la renúncia al ministeri petrí.

La cerimònia es va celebrar a la plaça de Sant Pere. Va començar a les 9.30 amb el ritu de canonització, primer amb la lletania dels sants a les quals responien els fidels congregats cantant *ora pro nobis, orate pro nobis*. Després, el papa Francesc va rebre la petició oficial per part del prefecte de la Congregació de la Causa dels Sants, el cardenal Angelo Amato, en què sol·licitava la declaració dels nous sants de l'Església universal.

Posteriorment, el Pontífex va pronunciar les paraules del ritu en llatí a través de les quals va incloure en el llibre dels sants els beats i va establir que «en tota l'Església siguin devotament honorats entre els sants». En acabar, es va entonar l'himne del *Te Deum*, mentre que les relíquies dels nous sants van ser beneïdes pel Papa i col·locades en un costat de l'altar, on van restar durant tota la missa.

A la façana de la basílica de Sant Pere hi havia les imatges dels primers sants declarats durant el pontificat del papa Francesc, dos grans retrats de les noves santes llatinoamericanes i un tapís que representava els màrtirs d'Otranto.

Entre els cardenals que van concelebrar al costat del Pontífex hi havia l'arquebisbe de Gènova i president de la Conferència Episcopal Italiana, el cardenal Angelo Bagnasco; l'arquebisbe de Tegucigalpa, el cardenal Oscar Rodríguez Maradiaga, i l'arquebisbe de Guadalajara i president de la Conferència Episcopal Mexicana, el cardenal José Francisco Robles Ortega.

«Festa de la santedat»

A l'inici de la seva homília, el papa Francesc va destacar la seva alegria per «celebrar una festa de la santedat», i va convidar a veure «els nous sants a la llum de la paraula de Déu», que és una paraula que «convida a la fidelitat a Crist, fins i tot fins al martiri»; crida a «la urgència i la bellesa de portar Crist

i el seu Evangeli a tothom» i parla «del testimoni de la caritat, sense el qual, fins i tot el martiri i la missió, perden el seu sabor cristià».

Durant la seva homília, el Sant Pare va demanar a Déu que sostingui «tants cristians que, precisament en aquests temps i en tantes parts del món, encara pateixen violència, i els doni el valor per ser fidels i per respondre el mal amb el bé».

D'una banda, el Pontífex va destacar que l'Església proposa la veneració d'«una munió de màrtirs, que van ser cridats junts a donar el testimoni suprem de l'Evangeli» l'any 1480. Gairebé 800 persones que van ser decapitades als afores de la ciutat italiana d'Otranto perquè «no van voler renegar de la pròpia fe i van morir confessant Crist ressuscitat». A més, va afegir que els màrtirs van trobar la força per mantenir-se fidels a Crist en la fe que «permet veure més enllà dels límits de la mirada humana, més enllà de la vida terrenal», per la qual cosa va convidar a conservar la fe rebuda, que «és el nostre veritable tresor», i a renovar «la fidelitat al Senyor, fins i tot enmig dels obstacles i les incomprensions» perquè «Déu no deixarà que ens manquin les forces ni la serenor».

El Papa va ressaltar—en castellà i no en italià, com sempre fa les homilies— que santa Laura Montoya va ser «instrument d'evangelització primer com a mestra i després com a mare espiritual dels indígenes, als quals va infondre esperança, i els va acollir amb aquest amor après de Déu, i els va portar cap a Ell amb una pedagogia eficaç que respectava la seva cultura i no s'hi contraposava». I va destacar que «també avui les seves filles espirituals viuen i porten l'Evangeli als llocs més recòndits i necessitats, com una mena d'avantguarda de l'Església». Així mateix, el Papa va precisar que la primera santa colombiana ensenya «a ser generosos amb Déu, a no viure la fe solitàriament—com si fos possible viure

«Contemplem els nous sants a la llum de la paraula de Déu. Una paraula que convida a la fidelitat a Crist, fins i tot fins al martiri; ens crida a la urgència i la bellesa de portar Crist i el seu Evangeli a tothom, i ens parla del testimoni de la caritat, sense el qual, fins i tot el martiri i la missió, perden el seu sabor cristià»

«Demanem a Déu que sostingui tants cristians que, del món, encara avui pateixen violència, i els doni el valor per ser fidels i per respondre el mal amb el bé»

la fe aïlladament—, sinó a comunicar-la, a irradiar la joia de l'Evangeli amb la paraula i el testimoni de vida» i també a «veure el rostre de Jesús reflectit en l'altre, a vèncer la indiferència i l'individualisme, i acollir tothom sense prejudicis ni reticències, amb autèntic amor, i donar-los el millor de nosaltres mateixos i, sobretot, compartir amb ells el més valuós que tenim: Crist i el seu Evangeli».

El Pontífex va dir també en castellà que santa Guadalupe García Zavala «va renunciar a una vida còmoda per seguir la crida de Jesús» i que la nova santa ensenya «a estimar més els pobres i els malalts». Va destacar que les filles espirituals de la mare Lupita també intenten «reflectir l'amor de Déu en les obres de caritat, sense estalviar sacrificis i afrontar amb mansuetud, constància apostòlica i coratge qualsevol obstacle». En aquesta línia, el Papa va remarcar que la nova santa mexicana «convida a estimar com Jesús ens ha estimat, i això suposa no tancar-se en un mateix, en els propis problemes, en les idees pròpies, en els interessos propis, sinó sortir i anar a l'encontre de qui té necessitat d'atenció, comprensió i ajuda, per portar-li la proximitat càlida de l'amor de Déu, a través de gestos concrets de delicadesa i d'afecte sincer».

«La fidelitat a Jesucrist i al seu Evangeli, per anunciar-lo amb la paraula i amb la vida, donant testimoni de l'amor de Déu amb el nostre amor, amb la nostra caritat envers tothom: són exemples lluminosos i lliçons que ens ofereixen els sants que hem proclamat avui», va assenyalar el papa Francesc. I va convidar també a qüestionar la nostra vida de cristians amb les preguntes: com és la meua fidelitat al Senyor?, sóc capaç de «fer veure» la meua fe amb respecte, però també amb coratge?, estic atent als altres?, percebo qui pateix necessitat?, veig els altres com a germans i germanes als quals he d'estimar?

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

✓ Del 14 al 21 d'agost

✓ Del 12 al 19 de desembre

- Seguirem les petjades i els viatges de JESÚS; contemplarem el llac de Tiberíades, la terra i els paisatges de la Galilea on ell va viure la Jerusalem de la Passió i molt més.
- Escoltarem les seves paraules en la realitat geogràfica i en el context humà on van ser dites.
- En el nostre interior, podrem captar el ressò de la seva veu... Sentir el que va dir i com ho va dir.

AMB EL SUPORT DEL PREVERE QUE ENS ACOMPANYARÀ
DES DE BARCELONA HO ACTUALITZAREM, ENS HI IMPLICAREM,
HO CELEBRAREM

GRÈCIA

Reviure el segon viatge
de Sant Pau i la cultura
hel·lènica

Del 5 al 14 d'agost

ESLOVÈNIA

Patrimoni natural
dels Balcans

Del 16 al 23 de juliol

SUD-ÀFRICA

El gresol multiracial
més austral

Del 19 al 30 de setembre

ARMÈNIA

País de fe

Del 23 de setembre
al 3 d'octubre

Expedicions culturals

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

BERLÍN I POLÒNIA BÀLTICA

Del 7 al 14 d'octubre

VIETNAM

Esplendor d'Indoxina

Del 5 al 15 de novembre

ETIÒPIA Del 12 al 24 de gener 2014

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració
de l'Epifania-
TIMKAT- a
la Jerusalem
africana-
LALIBELA

Una consagrada és mare i no una «solterona», diu el Papa a les religioses

El Pontífex rep la Unió Internacional de Superiores Generals

Redacció
 Ciutat del Vaticà

El papa Francesc es va reunir amb unes 900 religioses de la Unió Internacional de Superiores Generals i els va dir que «la consagrada és una mare i no una "solterona"», en referir-se a la castedat fecunda que genera fills espirituals en l'Església.

Les religioses, en representació de 1.900 ordes i congregacions d'arreu del món i d'aproximadament 700.000 religioses dels cinc continents, van escoltar atentament les paraules del Pontífex, que els comentava: «Què seria de l'Església sense vosaltres? Li faltaria maternitat, afecte i tendresa i intuïció de mare!»

El Bisbe de Roma els va parlar d'obediència, pobresa i castedat. En aquest sentit, va constatar que l'obediència ha de ser entesa com a «escolta de la voluntat de Déu (...) acceptant que l'obediència passi també a través de la mediació humana».

Sobre la pobresa, va apuntar que «ensenya la solidaritat, compartir i la caritat, i que també s'expressa en una sobrietat i alegria del que és essencial, que posa en guàrdia davant dels ídols materials que ofusquen l'autèntic sentit de la vida. Pobresa que s'aprèn amb els humils, els pobres, els malalts i tots els que es troben als suburbis existencials de la vida. La pobresa teòrica no ens serveix. La pobresa s'aprèn tocant la carn de Crist pobre, en els humils, els pobres, els malalts, els infants».

Per al papa Francesc, la castedat «eixampla la llibertat del do a Déu i als altres amb la tendresa, la misericòrdia, la proximitat de Crist. La castedat pel Regne del Cel mostra com l'afectivitat té el seu lloc en la llibertat madura i es converteix en un signe del món futur». I va afegir: «La consagrada és mare, ha de ser mare i no una "solterona". És important aquesta maternitat de la vida consagrada. Que aquesta fecunditat, aquesta alegria de la fecunditat espiritual animi la vostra existència! Sigueu mares com a figura de Maria Mare i de l'Església Mare. No es pot entendre Maria sense la seva maternitat, no es pot entendre l'Església sense la seva maternitat. I vosaltres sou icona de Maria i de l'Església.»

Un altre aspecte que va tractar el Pontífex va ser el del servei. I va llençar un crit d'alerta: «No hem d'oblidar mai que el veritable poder és el servei, que té el seu vèrtex il·luminós a la creu. Qui d'entre vosaltres vulgui arribar a ser gran, que en sigui la servidora, i qui d'entre vosaltres vulgui ser la primera, que en sigui l'esclava.» Igualment, va lamentar «el dany que causen al poble de Déu els homes i les dones de l'Església que volen fer carrera, escalar, que "utilitzen" el poble, l'Església, els germans i germanes com a trampolí per als seus propis interessos i ambicions personals».

El Papa va assegurar que «la vostra vocació és un carisma fonamental

OMP

«Què seria de l'Església sense vosaltres? Li faltaria maternitat, afecte i tendresa i intuïció de mare!»

per al camí de l'Església, i no és possible que una consagrada i un consagrat no "sentin" amb l'Església. Un "sentir" amb l'Església que troba la seva expressió filial en la fidelitat al Magisteri, en la comunió amb els pastors i el Successor de Pere».

Com ja ve sent una característica en ell, el papa Francesc va convidar les religioses «a seguir amb entusiasme i amb alegria l'Evangeli de Crist». Finalment, els va agrair l'apostolat important que realitzen al servei de Crist i de l'Evangeli.

No hi ha divergències entre Doctrina de la Fe i Instituts de Vida Consagrada

L'oficina de premsa vaticana ha donat a conèixer un comunicat en el qual indica que «la Congregació per a la Doctrina de la Fe i la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica col·laboren des de fa temps en un enfocament teològic renovat de la vida religiosa en l'Església. La preocupació de la Santa Seu, expressada parcialment en l'avaluació doctrinal de la presidència de la Conferència de les Superiores Religioses dels Estats Units (LCWR, en sigles angleses), està motivada pel desig de donar suport a la vocació noble i bella dels religiosos, de manera que el testimoni eloqüent de la vida religiosa pugui prosperar dins l'Església en benefici de les generacions futures».

El comunicat també explica que «els comentaris dels mitjans de comunicació sobre les declaracions efectuades el diumenge 5 de maig, durant l'Assemblea General de la Unió Internacional de Superiores Generals pel cardenal João Braz de Aviz, prefecte de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada, van fer pensar en una divergència entre aquesta congregació i la de la Doctrina de la Fe, en el seu enfocament de la renovació de la vida religiosa. Aquesta interpretació de les paraules del cardenal no està justificada. Els prefectes de totes dues congregacions treballen en estreta col·laboració, d'acord amb les seves responsabilitats específiques, i han col·laborat en tot el procés de l'avaluació doctrinal de la LCWR».

Espanya

Pilar Núñez, premiada per la Universitat de Comillas

Redacció / Madrid

Pilar Núñez Cubero, religiosa de la Companyia de Maria, exvicedirectora de l'Institut Borja de Bioètica i excap del Servei de Ginecologia i Obstetrícia de l'Hospital Esperit Sant, ha rebut la medalla honorífica de la Universitat Pontifícia de Comillas, en

la celebració del 25è aniversari de la Càtedra de Bioètica de Comillas.

El director de la Càtedra de Bioètica, Javier de la Torre, ha assenyalat que «en aquests 25 anys hem descobert molta gent que inclina el cor quan hi ha una necessitat, gent col·laboradora, gent compassiva, gent solidària que no nega el seu

ajut, gent desinteressada».

La ministra de Sanitat, Ana Mato, present en l'acte, ha subratllat l'espai obert, multidisciplinari i de diàleg que constitueix la Càtedra de Bioètica, i ha felicitat els premiats per «la seva contribució al debat d'alt nivell intel·lectual de la bioètica a Espanya».

La Jornada Mundial de les Confraries i la Religiositat Popular aplega 50.000 persones

El bisbe Sebastià Taltavull concelebra amb el papa Francesc

Rosa María Jané Chueca
Ciutat del Vaticà

«Per a mi, ha estat un do de Déu poder concelebrar amb el papa Francesc a l'eucaristia i després poder saludar-lo personalment. Veure'l de prop i estar al seu costat ha significat, per a mi, una vegada més, viure el do i el goig de la comunió amb el Successor de Pere i amb tota l'Església representada en aquesta trobada.» Així explica a *Catalunya Cristiana* el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, un dels moments més especials viscuts a la Jornada Mundial de les Confraries i la Religiositat Popular. El prelat hi ha assistit com a president de la Comissió de Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE).

Aquesta trobada ha congregat a Roma unes 50.000 persones. La presència catalana ha estat d'uns trenta participants, representants de diferents confraries de Catalunya.

El bisbe Taltavull es mostra impressionat pel tarannà del papa Francesc: «Em va impressionar molt el moment en què s'acostà a cadascun dels bisbes concelebrants per donar-nos la pau, sobretot amb l'afecte i l'atenció personal amb què ho va fer. De prop és una persona de somriure afectuós, que escolta, entranyable, de tracte senzill i proper, gens protocol·lari.» Mons. Sebastià Taltavull, però, no ha estat l'únic captivat pel Pontífex.

El P. Josep-Enric Parellada, director del Departament de Santuaris, Peregrinacions i Pietat Popular de la Comissió de Pastoral de la CEE, present també en aquesta trobada, ens comenta: «A tothom va fer una gran impressió la seva simplicitat, la proximitat, el fet que tingués en compte que estava plovent i que, així i tot, al final de la celebració fes una gran volta amb el cotxe per saludar tothom, en particular els malalts, sense fer cas de la pluja que continuava caient.»

En l'eucaristia de cloenda de la jornada, el Bisbe de Roma va indicar als participants els tres eixos fonamentals en els quals es mou l'espiritualitat de les confraries i la pietat popular: evanglicitat, eclesialitat i missionalitat. Com ens explica el P. Parellada, «viure evangèlicament, eclesialment i amb deler missioner sols es pot fer sentint-se membres actius de l'Església. De fet, el Papa no va fer res més que recordar el que ja el seu predecessor Benet XVI havia dit a les confraries en alguns dels seus discursos».

El bisbe Taltavull amb el papa Francesc.

El bisbe Taltavull subratlla, a més, la claredat del missatge del papa Francesc: «Davant la superficialitat amb què sovint es viu la fe en el camp de la pietat popular, els demanava "autenticitat evangèlica"; davant d'una espiritualitat i formes individualistes de la vivència religiosa, els demanava "vivència d'Església", consciència de viure en fraternitat alsi de la comunitat cristiana; i davant d'una forma d'associacionisme que mira només el grup propi, els demanava "ardor missioner", voluntat d'anunci de l'Evangeli a altres persones i ambients.» Segons el bisbe auxiliar de Barcelona, la impressió que causa el Papa, «tan propera i plena de tendresa, ve impregnada del missatge que convida a portar a terme, i això és el que la gent comenta després de veure'l i sentir-lo».

El moment actual

El P. Josep-Enric creu que les confraries i les germandats viuen un moment important. Assegura que «són, fruit de

pregària personal i comunitària, la celebració litúrgica. "Camineu amb decisió cap a la santedat, no us conformeu amb una vida cristiana mediocre"».

Des de la seva feina dins de la Comissió Episcopal, Mons. Taltavull afirma que «el moment actual de moltes confraries i germandats és un esforç per a l'autenticitat cristiana i es veu per la manera com s'organitza la formació, l'atenció espiritual, la participació eclesial en la litúrgia i en l'acció social en favor dels més pobres mitjançant programes i projectes concrets».

Tot i això, Mons. Sebastià considera que la pietat popular no es valora prou. Per això, reflexiona que «encara s'han de fer molts passos i que, entre

nosaltres, a Catalunya, a causa de la dispersió i de la manca de relació que algunes confraries tenen amb les comunitats parroquials, hauríem de fer-ne alguns més amb decisió, pedagogia i sentit eclesial. Les manifestacions de la pietat popular no poden reduir-se de cap manera a un moment aïllat d'una processó que es fa una vegada a l'any o uns actes que no tenen cap connexió amb la comunitat cristiana que celebra i viu la fe».

Per això, la trobada a Roma ha estat un moment molt important per a les confraries i germandats. El P. Josep-Enric Parellada creu que ha estat un esdeveniment «molt positiu». I assenyalava, primer de tot, «la possibilitat de peregrinar

a la tomba de l'apòstol sant Pere i confessar-hi la fe precisament en l'Any de la Fe. I això es fa formant "confraria", és a dir, confessant la fe juntament amb els germans. El segon aspecte, la possibilitat de trobada i de pregària que han fet conjuntament les confraries de les diverses diòcesis espanyoles i també amb les d'altres països d'Europa. El tercer aspecte és l'espai propi de trobada, segons les llengües, de pregària i de catequesi a càrrec del cardenal Antonio Cañizares. Les diòcesis espanyoles forem acollides per la Confraria de Santa Maria dell'Orto, una de les més antigues de Roma. L'acollida i la rebuda fou cordial i molt fraterna. El quart aspecte és la paraula del papa Francesc».

De manera molt semblant s'expressa el bisbe Sebastià Taltavull, que també qualifica la jornada de «positiva». Per al prelat, «aquesta trobada haurà pogut ajudar a descobrir noves dimensions de la pietat popular i a veure-la amb la seva dimensió d'universalitat eclesial. Això eixampla més el cor i ajuda a viure amb més sentit la comunió, la catolicitat».

la seva pròpia identitat i naturalesa, una de les mans misericordioses de l'Església, duen a terme moltes obres d'ajuda i de servei que la immensa majoria de vegades resten amagades, però que hi són». En aquest sentit, constata que «totes les confraries d'arreu del món tenen una activitat de caritat molt important. També hi ha en les confraries un gran desig de formació cristiana, ja que els confreres són conscients que els cal afermar la pròpia fe».

Per a Mons. Sebastià Taltavull, el moment actual de les confraries és de «renovació i posada al dia». Considera que reben de l'Església «l'orientació necessària per tal que en aquests moments trobin l'acollida i la projecció evangèlica i eclesial que necessiten. El Papa deia a l'homília que "la pietat popular és un tresor que té l'Església, una espiritualitat significativa, una mística que és un espai de trobada amb Jesucrist"». Per això, diu el bisbe Taltavull, el Pontífex feia una invitació «a anar a la font que és Crist, a reforçar la fe, a cuidar la formació espiritual, la

«Els catòlics cada cop estem més sensibilitzats que hem de mantenir la nostra Església»

Fernando Giménez Barriocanal, vicesecretari per a Afers Econòmics de la CEE

Rosa María Jané Chueca

Un any més la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) llança la seva campanya amb motiu de la declaració de la renda, perquè es marqui la X a la casella de l'Església catòlica i d'aquesta manera destinar-hi el 0,7% dels impostos. En la darrera declaració de la renda, al voltant de 9,1 milions de declarants van signar a favor de l'Església. Des de la CEE es recorda que marcar la X no costa res al declarant, perquè Hisenda no cobra més ni torna menys.

Per què cal marcar la X a la casella de l'Església?

Marcar la casella de l'Església suposa dir que «sí» a l'esforç a favor de cada home i de la societat en el seu conjunt. És apostar per la persona i el seu desenvolupament integral, en totes les seves dimensions. És un gest que no suposa pagar més impostos ni que ens tornin menys, i que és compatible amb el fet de marcar la casella de fins socials.

El lema de la campanya d'enguany és «L'Església amb TOTS, per una societat millor». Quin missatge es vol transmetre?

La societat espanyola viu un moment de greu crisi en molts àmbits (crisi econòmica, crisi de la família, crisi de valors, etc.). L'Església és dipositària d'un missatge que canvia l'home i li permet viure feliç enmig de les dificultats, i dona sentit a la seva vida. És un missatge que no es queda en paraules buides, sinó que es compromet amb cada home.

És una campanya que també pensa en els no catòlics?

La campanya s'adreça a totes aquelles persones de bona voluntat que poden descobrir la gran aportació de l'Església en diversos camps, no només l'estrictament pastoral, sinó l'educatiu, el cultural i el camp assistencial, on milers d'institucions nascudes a l'Església duen a terme una tasca que no té preu a favor dels més necessitats.

La qüestió econòmica sempre és un tema sensible. Quin és el compromís de l'Església en relació amb la transparència?

L'Església cada vegada està més compromesa. Totes les diòcesis publiquen els seus comptes i moltes parròquies col·loquen el resum mensual de les seves entrades i sortides al tauló d'anuncis. La CEE publica la memòria econòmica i d'activitats que resumeix el conjunt d'activitats que realitzen les institucions d'Església, la seva aportació social i el mecanisme de finançament. A més, en aquest exercici, també s'està duent a terme una auditoria externa operativa, que revisarà tots els processos d'obtenció de les dades inclosos en la memòria. Aquest procés l'està realitzant una de les principals firmes d'auditoria.

En què es gasta l'Església els diners que rep?

Els diners es reparteixen segons les

«L'home d'avui necessita sentir la proximitat de l'Església, una paraula d'ànim i que doni sentit a la seva vida»

Els catòlics, són prou conscients que és responsabilitat seva el sosteniment de l'Església?

De mica en mica, els catòlics cada cop estem més sensibilitzats que som nosaltres els que tenim la responsabilitat de mantenir la nostra Església. Tanmateix, hi ha encara un llarg camí a fer. Per exemple, ens sembla normal pagar per una entrada al museu o rebre un curs d'anglès; en canvi, si es tracta de contribuir per a les despeses

necessitats i fins propis de l'Església. En primer lloc, per aconseguir el sosteniment bàsic, adient i modest, del clergat, és a dir, de les persones que consagren la seva vida al servei de l'Església i dels altres. A partir d'aquí, els diners es destinen a tres fins específics: l'anunci de la bona notícia de Crist ressuscitat, la vivència de la fe rebuda en Ell i la tasca assistencial immensa que neix del convenciment que el proxime és el mateix Crist. El repartiment dels fons es fa d'acord amb criteris d'equitat i solidaritat.

d'un temple o la possibilitat de continuar la tasca catequètica, encara no hi ha consciència que cal col·laborar.

Com valora la darrera campanya de la renda?

La darrera campanya de la renda la podem jutjar com a positiva. Prop de 7,4 milions de declaracions es van presentar amb la casella marcada de l'Església, la qual cosa suposa que més de 9 milions de declarants van apostar per destinar una petita part dels seus impostos a aquesta finalitat. La recaptació va baixar 1,2 milions com a conseqüència sobretot de la crisi econòmica, que influeix en la renda declarada. Malgrat tot, estem satisfets, però al mateix temps resulta imprescindible poder incrementar aquesta ajuda per continuar fent el bé.

Però la crisi no només ha afectat la declaració de la renda...

L'Església pateix de manera especial la crisi econòmica. D'una banda, els ingressos obtinguts per l'assignació tributària disminueixen en la mesura que disminueix la renda dels que assignen a favor de l'Església. També se'n ressenten les col·lectes periòdiques per la crisi. D'altra banda, les necessitats d'atenció pastoral i assistencial augmenten molt. L'home d'avui necessita sentir la proximitat de l'Església, una paraula d'ànim i que doni sentit a la seva vida. A més, les necessitats socials s'han incrementat moltíssim, per la qual cosa la tasca, per exemple, de les Càritas parroquials gairebé no donen l'abast. Amb menys recursos, cal fer molt més. Per això avui, més que mai, és necessària la teva aportació.

Col·labora amb nosaltres i aconsegueix la teva butlleta o talonari trucant al telèfon 93 409 28 10

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE
CATALUNYA CRISTIANA
SORTEIG TRADICIONAL 2013
Campanya d'aportacions populars al setmanari
CatalunyaCristiana

1,50€

de contribució al setmanari
CatalunyaCristiana
i de participació al sorteig

Club⁺amics
Sorteig Tradicional 2013

Butlleta número: 000000

1r premi: 2 places per a un Pelegrinatge a Terra Santa (viatge a realitzar durant l'any 2013 o 2014)

2n premi: una estada de 5 dies (de dilluns a divendres) per a 2 persones a l'hotel Abat Cisneros de Montserrat

3r premi: una subscripció gratuïta al setmanari durant un any per al guanyador i una altra per a una persona que ell triï.

Premi Especial: un cap de setmana al Món Sant Benet per a 2 persones entre tots aquells que hagin adquirit un talonari sencer.

El sorteig es farà, si Déu vol, el dilluns 8 de juliol de 2013 a les 10h, davant notari, a les nostres instal·lacions. Si voleu podeu assistir-hi.

Qualsevol taló estripat o esmenat serà nul. Caduca als 3 mesos.

Butlleta
número:

Punt de vista

Mn. Josep Monfort Mengod
Delegat Apostolat Seglar diòcesi de Terrassa

Ser testimonis, ser creïbles

El mes de febrer passat, la diòcesi de Terrassa va organitzar una Jornada de Formació en la qual es va convidar el bisbe de Terol i Albarrasí, Mons. Carlos Escribano, consiliari dins la CEE de l'Acció Catòlica.

De les seves idees, molt encertades, em ve pensar sobre el lema d'enguany de la Jornada d'Apostolat Seglar a Terrassa: «Testimonis de la fe al món» «He cregut i per això he parlat» (2Co 4,13).

El laïcat ha de ser testimoni, però de la fe...; de la fe en qui? Només és testimoni qui ha vist en primera persona quelcom. Sant Pau va «veure» el Senyor amb els ulls de la fe —com nosaltres— i alhora el va «veure» en els creients d'aquelles primeres comunitats. No tenim cap altra «visió» possible; aquí rau la nostra responsabilitat com a Església. «L'Església és qui capacita la nostra vida», ens deia Mons. Carlos.

I és així! És imprescindible en tot testimoni:

—Prioritat de la Paraula de Déu. Testimonis d'una Paraula que s'ha de fer present en la nostra vida.

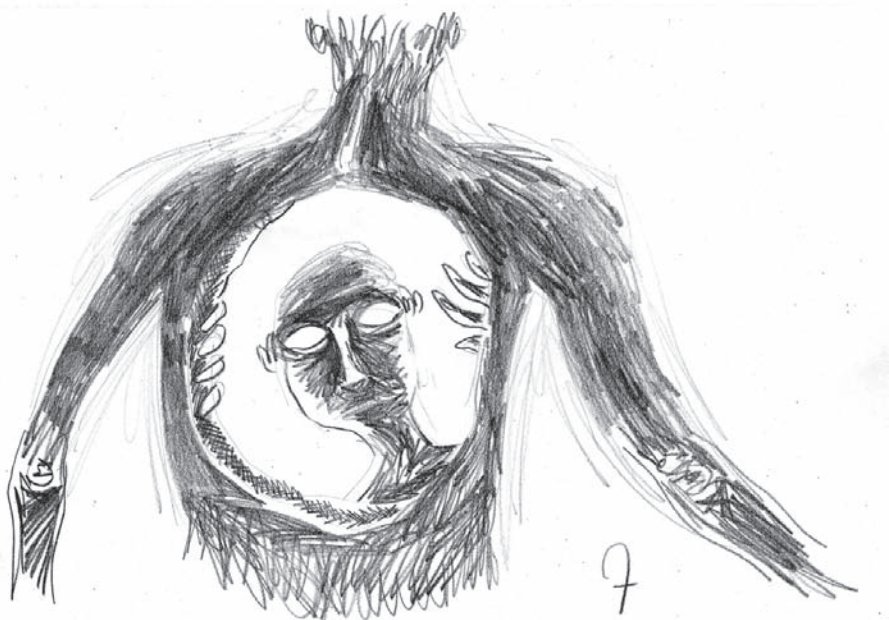
—Centralitat de l'Eucaristia i amor fraterno: testimonis d'una manera nova de viure. No podem ser testimonis solitaris: sempre serà essencial anar junts, associar-nos. En un temps on els moviments no estan en el seu millor moment caldrà «educar» de nou el sentit de grup en els infants, els joves i els adults.

—Espiritualitat. Fruit d'una sana experiència de la Paraula i l'Eucaristia neix el laic testimoni.

Així, destacaria uns quants elements bàsics del testimoniatge:

1r: espiritualitat de la comunió (Joan Pau II a *NMI* 43). Abans de programar res, cal promoure la comunió.

2n: sentir la responsabilitat del creient. M'ha de fer mal que els altres no coneixin Déu.

3r: la serietat pastoral. Requereix preparació seriosa, profunditat teològica, serietat.

4t: recerca de la veritat. Dinàmica del bon pastor. Diàleg sense renúncia a la veritat.

5è: viure l'acció evangelitzadora des de l'alegria. Ve de sentir que Déu et diu: «És bo que tu existeixis; ets un motiu d'alegria!»

6è: el testimoni ha de fer la seva vida en una comunitat viva. És viva la que té presència de Déu, on es percep que Déu hi és.

7è: partir. Creuar-nos en la vida de molta gent.

8è: ben assumida la proposta kerigmàtica.

La pastoral conservadora ja no és suficient: és imprescindible la pastoral missionera i, per aquesta, hem de provocar que «es fiïn» de nosaltres, fer-nos creïbles.

Cal plena confiança en el pla de Déu. Mons Carlos ens deia en referència a una frase de Pau VI: «"Èxit" no és un nom de Déu.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.e.telefonica.net

«Més respecte»

El 12 de març d'enguany, vaig llegir l'article periodístic «Més respecte». Es referia a l'elecció del Papa.

En primer lloc, recordava que la nova elecció papal no havia tingut lloc després de la mort d'un Sant Pare, sinó després de la renúncia. Una nova situació que hauria de «ser reconeguda com a valenta i de futur». És rellevant que el Papa pugui renunciar. És també un camí obert.

L'escriptor admira, en segon lloc, el gran interès mediàtic que desperta el conclave. Un interès no tant per l'objectivitat de l'esdeveniment (com aniria el conclave), sinó per l'aspecte més frívol (travesses i especulacions) que no «té res a veure amb el sentit de l'acte que s'està produint».

«Tothom es creu amb dret d'opinar com ha de ser el nou Papa.» Això ho fan molts que es diuen no ca-

tòlics. És curiós que manifesten aquesta condició i, tanmateix, diuen quin ha de ser el futur de l'Església. Diuen que el moment és delicat i que el proper Sant Pare haurà d'actuar davant dels nous problemes que té l'Església en l'actualitat. Hi ha «una pressió mediàtica sovint interessada a ficar-se en un terreny que no li correspon».

L'autor de l'article demana un pèl més de respecte, especialment «en el camp de l'organització que una confessió pugui donar-se a si mateixa. En aquest moment, moltes opinions ja estan apriorísticament formades; els uns es decanten per un *papabile*, perquè creuen que això seria bo per a l'Església en la qual no creuen. Uns altres prefereixen un candidat distint, perquè afavorís tendències que no practiquen. És el joc dels disbarats. Deixem que l'Església decideixi el que li correspon decidir en representació dels seus fidels, no dels seus crítics. Més respecte».

L'endemà de la publicació de l'article del diari fou elegit el papa Francesc. Una sorpresa per a tothom. Una penyora que el Sant Pare, el bisbe de Roma, serà la persona adequada per als nostres temps. No en tinguem dubte. L'escrit periodístic, tanmateix, és interessant de llegir. Assenyat i alligador.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Carisma, vocació i estat (4)

No hem d'oblidar que l'única vocació universal del cristià és a la santedat. Dit això, he escrit algun comentari referent a la matrimonial i a la religiosa o al sacerdoti. Ara bé, no podem oblidar que existeix, lliure i vocacionalment, la de solter, malgrat que a algú li podrà semblar estrany. Indicis que l'hi descobrixin poden ser impediments trobats quan han pretès la vida religiosa o quan la persona s'ha vist incapacitada d'aconseguir enamorar-se. Per això, podem afirmar que les negativitats l'han conduït a aquest estat. Però, reconec que m'he trobat algun cas en què, en la vida seglar, fidels a l'ajuda sacramental es lliuren a un servei admirable en llocs de missió al famèlic Quart Món, assistint malalts, sense oblidar aquells que trien la vida eremítica, a la muntanya, o que ocupen antics llocs de culte caiguts en l'oblit. Encara que sembli estrany, de vegades, emeten «aroma de santedat» amb més vigor que alguns «professionals de la religió».

No puc ignorar la trista sort dels divorciats que no han triat la separació. O la dels vidus o les vídues. A més dels totalment impedits físicament, que s'hi han trobat a conseqüència d'herència genètica. Descobrir, en aquestes circumstàncies, la mateixa vocació és difícil. Ara se m'acut que, quan van nomenar bisbe de Ginebra sant Francesc de Sales, aparentment incapacitat per exercir el seu ministeri a causa de les característiques de la ciutat en aquells moments, va triar aquesta sentència: «Cal saber florir, allà on Déu ens ha plantat.» Jo mateix, quan tenia 26 anys, i era un sacerdot il·lusionat, capacitat per a l'apostolat juvenil, gràcies a la formació rebuda a l'escoltisme, em van enviar a la Llobeta. Aquella destinació semblava un cop dur als meus somnis. Ho pensava jo i també qui m'hi va enviar. Però, els designis del Senyor, moltes vegades, no coincideixen amb els de l'autoritat. No podia imaginar mai allò que Déu em va oferir, malgrat que em va costar descobrir-ho.

No puc aportar cap recepta per als divorciats, ni per als vidus sense fills, ni per als torturats per la paràlisi cerebral. Recordo la frase de *La pesta*, de Camus: «No podré acceptar mai una religió que no expliqui el dolor dels infants.» Però també la de Mounier: «No hi ha res que s'assembla tant a Crist, com la innocència que pateix.» No ho deia per quedar bé: la seva filla estava paralítica. De vegades, hem d'acceptar el misteri i intentar continuar sent fidel, com qui camina de nit, sense distingir-hi cap llum de referència.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Contrapartida política a l'avortament

Incapaç el PSOE de treure un nou líder del seu partit després de la desfeta electoral de les últimes generals, Alfredo Pérez Rubalcaba, després de triomfar sobre Carme Chacón, va clamar el febrer del 2012 a Sevilla per la revisió del Concordat amb la Santa Seu. Acabava de ser vicepresident de Govern i no havia mogut ni un dit en aquesta línia, igual que la seva companya de gabinet. Tots dos eren responsables de la situació. Hi ha temes que s'aborden més bé des de l'oposició, perquè se sap que no tiraran endavant, però fan content el personal i donen carnassa a les feres. Incapços d'afrontar amb rigor l'economia, plantejada de manera social i sense mesures populistes, sempre tenen el recurs de ficar-se amb l'Església. Una tasca que no costa gens i que dona vots. Ara hi han tornat. En un esmorzar informatiu, Elena Valenciano ha afirmat: «Si el PP va de la mà dels bisbes per canviar la Llei de l'avortament, el PSOE exigirà que es denunciïn els acords amb la Santa Seu.»

La proposta és clara: nosaltres no tocarem el Concordat si vosaltres no toqueu la Llei de l'avortament. Es tracta de castigar l'Església per manifestar-se en contra de l'avortament. Aprovar la Llei no incumbeix l'Església, però hi pot influir com fan tots els altres. Per a Valenciano i els seus coreligionaris, el Concordat és la contrapartida de l'avortament. Es planteja com una extorsió. Si l'Església sucumbeix a aquesta amenaça, trairà greument la seva identitat i la seva missió. Els catòlics,

«La proposta és clara: nosaltres no tocarem el Concordat si vosaltres no toqueu la Llei de l'avortament»

busca privilegis propis sinó atendre els drets de les persones més indefenses. Ser veu dels sense veu, com ho és el seu compromís en molts altres àmbits de pobresa i marginació. Llàstima que bastants propostes de l'esquerra podrien trobar bons aliats a l'Església, però la postura anticlerical crea distàncies i desencontres.

El PP el té al seu programa: «Canviarem el model de l'actual regulació sobre l'avortament per reforçar la protecció del dret a la vida, així com de les menors.» Si el PP decideix complir aquest punt, que està per veure, serà una novetat davant de tant d'incompliment.

La dimensió jurídica de l'avortament, tot i que és molt important, és secundària. El valor ètic de la vida és clau. Cal intensificar més el diàleg i el discerniment en les situacions frontereres que es produeixen en la vida, però en la immensa majoria dels casos l'avortament representa una sortida fàcil, tot i que traumàtica en l'àmbit de la consciència i de la psicologia, a una mancança greu de responsabilitat. Ignorància, cada vegada menys. Evitar amb l'avortament les conseqüències d'un comportament frívol no ajuda gens a madurar.

com els altres ciutadans, tenen dret a exposar els seus punts de vista i a intentar que quedin recollits en les normes de convivència social d'acord amb el bé comú. Amb respecte i democràticament. Tots els col·lectius, moviments socials inclosos, fan el mateix. La defensa de la vida, propugnada per l'Església, no

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Avui, un dia qualsevol...

Sovint la gent em pregunta, en acabar una xerrada, com pot ser que visqui tantes coses. I jo sempre dic: «Perquè passen i, si mirem bé, es veuen.» És clar que hem de mirar, abocar-nos a aquesta finestra de la vida i estar a l'aguait de tot el que ens envolta. Us asseguro que s'aprèn molt més que mirant la tele perquè, a través d'ella, sempre veiem les coses darrere del prisma de qui les presenta.

Avui ha estat un dia com tants d'altres, dels que no tens temps de pensar en els teus problemes perquè el dolor i les angoixes de molta gent no tenen res a veure amb les quatre ba-

«Una societat en la qual la paraula "compartir" tingui un sentit és possible»

janades que ens poden molestar. Al matí he conegut el panorama familiar més desastrós que podia imaginar. I això per boca d'un home que fa anys que està a la presó sense que ningú no el visiti, ni rep cap ajuda de l'exterior. Una

funcionària me'n va parlar i avui he passat una bona estona amb ell fent petar la xerrada i escoltant calamitats. M'ha parlat dels seus nou fills, de tres mares diferents, i tots dedicats a recollir ferralla per vendre-la. Li he ofert la meua amistat que és l'única cosa que de moment puc fer per ell i li he posat una mica de diners al peculí perquè no reculli burilles del pati per poder fumar.

Quan arribo a casa rebo una trucada de telèfon per donar-me una notícia que sabia que un dia o altre em donarien. Al meu amic «fugitiu», que estava en cerca i captura, ja l'han agafat a Conca i, de moment, està a comissaria. Em va trucar la seva cunyada molt amoïnada. He parlat amb la comissaria però no m'han volgut donar cap explicació. Sembla que havia robat i l'han enxampat. Ha passat la major part de la seva vida a la presó i ara tornarà a estar privat de llibertat i no precisament per haver millorat la seva conducta.

La mare d'un exdrogoaddicte em demana que faci alguna cosa pel seu fill —molt amic meu— perquè està malament de salut, d'ànims i d'alguna altra cosa... Ella està lligada de mans per culpa dels altres fills perquè no li perdonen el passat ni les conseqüències actuals. És molt difícil viure sense una perspectiva de futur, sense feina i sense família.

Ara, ja al capvespre, quan tornava d'una reunió, he entrat a l'Hort del Xino, un espai del carrer Reina Amàlia que fa anys que està despoblat i on uns *okupes* hi han fet un hort i un lloc d'activitats. Entro per parlar-hi una mica i per veure les innovacions que hi han fet. M'admira la imaginació d'aquests joves que amb deixalles reciclades han fet un espai agradable, encara que una mica bohemí. Acullen tothom i donen el que tenen. Obren les portes de l'hort i del seu cor. M'alegren el dia amb la seva bona voluntat de fer una altra societat en la qual la paraula *compartir* té un sentit capaç de crear felicitat enmig d'aquest barri i d'aquesta crisi.

Zoom

Eduard Brufau

Alain Richaud

Enguany se celebra un segle de la construcció de la Creu de Montigalà, a Badalona. Per aquest motiu el 3 de maig, festa de la Santa Creu, en aquest indret va tenir lloc una processó amb una relíquia de la Vera Creu que va acabar amb la benedicció del terme de la ciutat. En la cerimònia hi va ser present l'administrador parroquial del Sant Crist de Canyet i director de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel, Mn. Jaume Aymar.

CASA GAY S.A.

NOU MAGATZEM

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

SERVEI DE LLOGUER

Passeig de la Verneda, 150 08020 Barcelona
T 93 308 01 04 F 93 308 71 93
www.casagay.com

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Veritat i Sagrada Escripura

Una de les principals dificultats amb què topem actualment a l'hora de llegir la Sagrada Escripura és el de les aparents incoherències que hi ha entre el seu contingut i els moderns coneixements científics, històrics o, fins i tot, literaris. Davant d'aquests problemes és lògic i saludable que ens preguntem què vol dir que la Bíblia i tot allò que ens diu és veritat.

La porta d'entrada a aquest intent de comprendre què és la veritat de la Bíblia cal buscar-la en el fet que el text sagrat està inspirat per l'Esperit Sant. En aquest sentit, la Sagrada Escripura deixa de ser un simple llibre escrit per mà dels homes i passa a ser vertadera Paraula de Déu que es manifesta a

través de la paraula humana. Si la Sagrada Escripura és, doncs, Paraula de Déu, en ella no hi pot haver res que sigui contradictori amb la pròpia naturalesa divina, és a dir, que en ella no hi ha cap mentida.

La constitució *Dei Verbum* del Concili Vaticà II va representar un avenç molt important en aquest tema ja que ens diu que la Bíblia ensenya aquella «veritat que Déu va voler consignar en les Sagrades Lletres per a la nostra salvació». Podem dir així, que la veritat de la Sagrada Escripura no depèn de la seva adequació amb els coneixements científics, històrics o literaris, sinó de la seva refe-

rència a quelcom que és necessari per a la nostra salvació.

I aquest quelcom necessari per a la nostra salvació no és sinó el Crist. Arribem així al vertader fonament de la veritat bíblica: la Sagrada Escripura és veritat en tant que en totes i cadascuna de les seves parts fa referència i ens mostra el Crist. Aquesta perspectiva ens obre un ampli horitzó per a la comprensió del text sagrat ja que enllaçant amb la més antiga tradició patristica ens mostra que la Sagrada Escripura remet a Crist perquè en ella hi ha Crist mateix. És per això que en paraules de sant Jeroni podem concloure que «ignorar les Escripures és ignorar Crist».

Bernat Juliol

Monjo de Montserrat

La sal de la terra

Armènia: resistència exemplar

Tan petit com antic, és un país de gran riquesa que no pot atresorar. Entre els mars Negre i Caspi però sense costes i sense la seva muntanya, l'Ararat, lliurada per l'URSS a Turquia. Amb un índex mitjà de desenvolupament humà (IDH) superior al PIB; atreu inicialment per la llengua, cultura, música, art i valors espirituals que romanen més enllà de l'època postsoviètica, preeuropea o just eurocaucàsica. L'abril passat, amb un petit grup de l'entorn d'Ain-karen, l'agència especialitzada que ho conduïa, vam residir a Erevan, la capital, en un bloc de set plantes meitat habitatges populars o socials i meitat hotel rehabilitat. Una metàfora visual de la nova síntesi entre l'actual neocapitalisme (turisme d'hotel) i el recent postcomunisme (habitatges per a tots). M'atreu el seu exili interior tant com els brodats de creus de pedra i l'austeritat dels monestirs. Impressiona conèixer que un de cada quatre armenis viu a l'exili, allunyat de la seva terra; els altres van

fugir fa anys o potser han emigrat fa poc. Uns i altres resisteixen: la fe cristiana els identifica com a diferents. Cristians de primera hora, sempre envoltats per la civilització islàmica, van ser poble a eradicar. Va ser el primer genocidi del passat segle tan carregat de mort i sofriment. Llengua escrita per indesxifrables grafies més allunyades del grec que les ciríl·liques, donen fe d'una vida, art i literatura de tradició cristiana poc anterior a la imperial conversió de Constantí. És, doncs, cristià el seu ritu i presideix aquella Església un primat anomenat *Catholicos* dels armenis; la seva tradició bíblica rau en el sempre nevat i sant Ararat, en poder de Turquia, que no reconeix el genocidi i desconeix com n'és d'important per a Armènia el lloc on va encallar l'arca de Noè passat el diluvi. És remarcable també la predicació apostòlica des de les primeres generacions. Hi ha Missioneres de la Caritat cuidant nens molt

malalts en una casa del veïnat, des que Mare Teresa els va encarregar socórrer les víctimes del terratrèmol del 1988. Anònimes i desconegudes, encara no els han seguit joves armènies. Però el seu himne a l'*agape*-amor gratuït, desinteressat, brilla per sobre la cançó francesa de Charles Aznavour o l'himne nacional del genial músic Aram Jachaturian. M'admira la fortalesa de la gent que sap tornar a començar de nou, una vegada i una altra, després dels terratrèmols i la cíclica reconstrucció del país com del seu veïnat: l'Iran, l'Iraq, Geòrgia, Azerbaidjan. T'ofereixen productes agrícoles, petites manufactures, dibuixos o cançons. Ningú no demana almoïna. Dignitat i saviesa d'un poble auster que ha lluitat —com a mercenaris en guerres alienes i pròpies— però que ha continuat afermant-se com a diferent i lliure. On brillen el servei i la pobresa resulten majors la serenitat i l'hospitalitat, testimonis d'una llarga i exemplar resistència.

F. Diego Espuny

Pedagog

Mirada al món

Inseguretat i por a la República Centreafricana

El Diumenge de Rams entraven a la capital de la República Centreafricana les forces «rebels» amb l'objectiu d'expulsar-ne el president Bozizé. La majoria són simples milicians que esperen 2.000€uros pel servei. Però les noves autoritats no tenen recursos per complir els compromisos que van prendre i tampoc les caixes de l'Estat poden respondre a aquest deute. En aquest moment, aquests milicians es troben impagats, afamats i lluny de casa. Molts són jovenets o nens armats sense ideals polítics que viuen frustrats i enganyats. Es cobren els serveis per les armes robant i prenent tot el que troben. En aquests actes de violència és fàcil arribar a matar perquè sense govern l'única llei és la llei del més fort. Els abusos són impunes i esdevé molt fàcil acaparar béns. De totes maneres sembla que els militars francesos i una petita força militar panafricana aconseguen establir el respecte i la pau. Ara el problema és que els serveis públics estan paralitzats i les grans ciutats no estan proveïdes del que ha de venir de l'exterior com el carburant, el menjar o els medicaments.

El país està en una situació dramàtica que toca

tothom, també els religiosos i religioses. Com molta gent senzilla, també els religiosos viuen en la inseguretat i la por. Les religioses de la nostra parròquia a Bangui telefonaven una nit perquè un grup d'homes armats entraven per la força a la comunitat. El rector va començar a tocar les campanes per advertir la gent i un grup de militars que vigilen el barri van venir ràpidament a expulsar per la força aquests homes vestits també de militars. Finalment tot quedà en un ensurt. El bisbat de Bangui ha estat saquejat tres vegades com altres esglésies, bisbats i cases de religiosos i en alguns casos han sofert gratuïtament violència física com tants centreafricans. En aquest gest de quedar-se, els missioners manifesten les seves conviccions de fons. Els centreafricans veuen i valoren el compromís d'aquesta gent de Déu, un servei que recorda

el de Jesús, que no mira tant el perill o la dificultat com la tasca a fer. En aquests moments es veu qui estima de debò perquè lluny de mirar la pròpia pell s'opta per conviure amb la gent senzilla independentment de les circumstàncies. Sacerdots, bisbes, religiosos i religioses, tots es queden amb els germans i amics per intentar viure junts aquests moments de la història centreafricana. I aquesta gent no demana cap reconeixement ni publicació. No es tracta de lloar ningú perquè les medalles de mèrit no són d'interès per als missioners i missioneres. Penso en la justícia i l'equilibri de la informació. Quan un capellà fa un disbarat es publicarà la falta greu que és individual i s'insistirà fàcilment en tot el negatiu de l'Església. Sembla que tot comentari és poc per denunciar la greu falta de l'Església. Però en honor a una justa informació hem de parlar també de tants homes i dones d'Església, tantes comunitats que treballen dia a dia en els serveis de salut, educació, internats, formació, projectes de desenvolupament o simplement companyia i que ho fan en circumstàncies de perill, dificultat, solitud o cansament.

Josep Maria Sabé Colom

Missioner salesià

Generador d'optimisme

He vist el papa Francesc en nombroses fotografies a quasi tots els diaris i revistes nacionals. També l'he vist i l'he escoltat a través de la televisió en diversos actes litúrgics. El seu tarannà obert i proper, la seva senzillesa i la seva capacitat de comunicació m'han sorprès i captivat. Ha portat a l'Església un aire fresc d'espiritualitat i d'alegria, juntament amb anècdotes viscudes amb bon humor, que m'han fet afloïr el somriure. Les seves paraules més repetides són: bondat, esperança, servei, tendresa, misericòrdia... En ell són creïbles i autèntiques. Ha recordat que Déu és Pare misericordiós amb una paciència infinita, que no es cansa mai de perdonar. Som nosaltres que ens cansem de demanar perdó i ajuda.

Quan parla de la bondat i la tendresa, remarca que no és exclusiva de l'espiritualitat de l'Església, que és la clau de tot poder; és la que obre les portes a l'amistat i a la fraternitat entre totes les classes socials. Ens diu que el poder és servei en especial amb els més febles i desprotegits. De fet, ens dona tota una lliçó d'humanisme.

M. TERESA JOSA
Terrassa

Senyor, a qui aniríem?

«Senyor, a qui aniríem?» (Jn 6,68). En moments d'incertesa, de dolor, de foscor... On podem acudir? Com Pere, li diem a Jesús: «Senyor, a qui aniríem?» Només Jesús és la resposta, és la Pau, és la Llum. En Ell podem trobar el consol, la veritat, l'amor. No tenim por perquè vivim en Ell. I Jesús ens repeteix tantes vegades en les Sagrades Escriptures: «No tingueu por.» Si Déu està amb nosaltres, no tenim por. Som com

Una església en perill

He visitat moltes de les esglésies del nostre país, he mesurat els seus campanars, he pujat a molts d'ells, però sempre tindrà al cor i vaig admirar, per damunt de totes les altres, l'església parroquial de Caldes de Montbui per les seves dimensions tan grans i ben proporcionades, per la seva portalada barroca tan ben tallada, pel seu altíssim campanar fort i esvelt, per la figura de la Santa Majestat romànica que té ben guardada.

No sabeu pas com em sento de malament quan em diuen que l'església està plena de goteres i que no hi ha cap projecte per evitar-les. Penso que si avui no correm a posar-hi remei, un bon remei, potser aviat haurem de veure com se'ns enruna. Demano a la gent de Caldes, al rector, al bisbat, a les institucions públiques, a tothom, que s'afanyin a trobar solucions perquè un dels exemplars més bells, més emblemàtics del patrimoni arquitectònic del nostre país no se'ns perdi per sempre.

DELFI DALMAU i ARGEMIR
Lliçà de Vall

un nen petit que si està amb el seu pare no s'inquieta per res, sap que el seu pare és fort, i que l'estima i el protegeix.

Déu és el nostre Pare, i ens estima, i està amb nosaltres, i és totpoderós. On podríem anar lluny d'Ell? Qui trobaríem? Només miratges i enganys que ens farien mal. Com Pere, volem seguir Jesús, volem romandre en Ell. I no sabem on ens porta, però tenim pau, perquè Ell ens dona la seva pau. Jesús ens diu com a Pere: «Vine amb mi» (Jn 21,19). Com ell, no sabem on ens conduirà el seu seguiment, però sabem que Ell ens dona la força i ens sosté sempre, i que sense Ell no podríem viure, ens faltaria tot. En Ell ho trobem tot.

NÚRIA VIÑOLAS ESTEVA
Cornellà de Llobregat

La feblesa humana

El meu darrer sojorn a Barcelona va coincidir amb la publicació del número 1.750 de *Catalunya Cristiana*. Quina no fou la meua sorpresa

en trobar a la pàgina 25 la fotografia del bisbe Manuel Irurita enmig d'altres quatre bisbes immolats durant la tragèdia del 1936-1939.

Quina va ser la fi del bisbe esmunyit de les mans dels seus segrestadors en contrast amb la dels germans Tort, que van sacrificar les seves vides per salvar-lo? Potser algun dia sortiran plenament a la llum les circumstàncies de l'escapada i de l'encobriment. Per què aquesta obstinació a presentar-nos els membres de l'estament clerical com a criatures perfectes i gairebé per damunt de tota personal normal?

Un dels raríssims fets que els quatre evangelistes coincideixen a testimoniar és la feblesa de Pere en les seves negacions. És precisament en la feblesa humana que resplendeix la gràcia de l'Esperit. I és quan volem oblidar aquesta feblesa que els escàndols d'apostasia, de culte a Mammon o al déu Estat o la pederàstia adquireixen més gran relleu.

JOAN MISSER i VALLÈS
Bailleu (França)

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Conèixer Déu

Voldria saber si conèixer Déu, la seva existència, és un article de la fe o es pot conèixer tan sols amb la raó.

Saber que Déu existeix pot ser fruit de la reflexió racional o també fruit de la fe. El Concili Vaticà I, recollint tota la tradició catòlica i la seva positiva valoració de la capacitat de la raó humana, va afirmar que, efectivament, la raó humana, a partir de la realitat creada i per un procés de reflexió, pot conèixer amb certesa que Déu existeix. Es va afirmar aquesta possibilitat, però això no vol dir que tot ésser humà, de fet, arribi a realitzar aquest exercici intel·lectual que ens condueix a la certesa de l'existència de Déu. Probablement la majoria dels éssers humans arriben al coneixement de Déu per una fe religiosa o per la fe que, estrictament parlant, s'adhereix a la revelació que Déu ha fet d'ell mateix. Aquesta revelació s'esdevé únicament en la tradició bíblica i cristiana.

Vostè parla de conèixer Déu i de la seva existència. Són coses diferents i cal matisar molt bé. La raó pot arribar al coneixement de l'existència de Déu i d'algunes de les seves perfeccions. En aquest sentit, trobem una reflexió molt ben sistematitzada en les famoses cinc vies de sant Tomàs d'Aquino, l'elaboració de les quals constitueix un punt culminant de la metafísica. Recomano vivament la lectura d'aquest text. Però conèixer que Déu existeix no suposa automàticament conèixer Déu. La raó ens situa davant de la presència del Misteri, però, com deia el mateix sant Tomàs, de Déu «en sabem més el que no és que no pas el que és». Conèixer que una persona existeix no vol dir sense més ni més conèixer aquesta persona. De fet, conèixer que algú existeix suposa un coneixement molt pobre. La riquesa de la persona, la seva interioritat, només són accessibles en una relació personal intensa que ens permet accedir a l'ésser d'aquesta persona. I així succeeix en l'experiència de la fe. Déu, de manera gratuïta, se'ns dona a conèixer, ens obre el cor, ens convida a entrar en el seu misteri. I aquest és un coneixement no accessible per la raó, sinó per la fe. En l'experiència de fe adquirim un coneixement de Déu que supera totalment el que podríem conèixer d'Ell amb les nostres pròpies forces. En Jesucrist, aquesta revelació adquireix la seva màxima densitat. Amb això no vull, de cap manera, menysprear el coneixement de Déu que pot conèixer l'home amb la seva raó. Més encara, sense la possibilitat d'aquest coneixement ens tancaríem en un fideisme i subjectivisme molt perillós, elements molt presents en la nostra cultura. En resum: afirmem la possibilitat de la raó, però declarem la seva incapacitat per al coneixement de Déu.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Amb bon humor...

Viatge al Líban amb el Club + Amics

Bàrbara Virgil

Ruth Travel. Rutes Bíbliques
i Expedicions Culturals

Era doctrina comuna entre els espirituals de l'antiguitat que no n'hi havia prou amb la renúncia i la separació del món per posar-se en el bon camí del monacat; calia, a més, desarrelar-se, sortir del propi medi vital i emigrar a l'estranger. Així és com els antics experimentaven el camí no només en sentit horitzontal, sinó també en sentit vertical. Viatjar avui al Líban és una experiència que té a veure amb aquest desarrelament vital per posar-se en el bon camí.

Ruth Travel, amb seu a Barcelona, organitza rutes als llocs cristians del Líban, i facilita als viatgers una agradable estada amb guies especialitzats.

Del 2 al 7 d'abril, coincidint amb la setmana després de la Resurrecció, és a dir, la setmana de Pasqua, des de Ruth Travel vam organitzar aquest curt viatge per a Club+Amics, de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel. Les visites als diferents santuaris ens van ajudar a ser més a prop de tants cristians orientals i conèixer una mica més les tradicions que tenen, especialment l'Església maronita, tan catòlica i tan poc coneguda per nosaltres. Santuaris com el de Harissa, Maghdoushe, Zahle i molts altres, sempre amb les portes obertes, reben el pelegrí en aquest viatge excepcional. Cada dia era una combinació perfecta de rutes culturals i arqueològiques, parcs naturals i llocs sants.

Encara que t'expliquin coses sobre el Líban, una vegada i una altra, res no es pot comparar amb el que es pot arribar a experimentar en una visita per aquestes terres. El Líban sempre serà la joia d'Orient, una perla especial per als occidentals menys avesats als països del Pròxim Orient. És com una ambaixada permanent. Fins al dia

d'avui les paraules franceses formen part del vocabulari d'aquesta ciutat: *merci, bonjour*... No hi ha libanès que no faci del francès la seva segona llengua; si no ho és per materna, ho és per devoció.

Beirut és una ciutat mediterrània que traspua activitat cultural i en què a qualsevol hora del dia i de la nit ofereix molt per fer... La plaça de l'Étoile va ser la nostra primera visita, al centre de Beirut, en aquella hora tranquil·la

de la tarda. L'església de Sant Lluís dels caputxins, l'església ortodoxa de Sant Jordi, la catedral maronita, la mesquita, el mar, els grans i moderns centres comercials... Instal·lats en un dels hotels de la zona de Manara, a dos passos de La Corniche, després de les visites diàries i abans del sopar encara queda temps per passejar pel barri de Hamra, amb les animades cafeteries i els comerços... «Qui no coneix Al-Hamra?» «És com si véns

a Barcelona i no vas a la Rambla!» Aquest és el comentari que em fan quan he comentat les meves visites entre els qui coneixen Beirut.

Com no quedar fascinat en tants pocs dies? Visitar la vall de la Bekaa, on la reserva natural de cedres del Líban, a Baroukh, ens convida a caminar sobre la neu caiguda la nit abans. Alguns dels viatgers havien estat especialment sensibles a aquesta visita. Altres viatgers queden astorats davant l'impressionant conjunt arqueològic de Ba'albek, la llum del mar a Biblos —l'actual Jbail—, i les coves de Jeita, úniques al món i candidates a una de les «meravelles». Observem les restes de la ciutat d'Anjar, on els libanesos d'ascendència armènia ens reben amb una abraçada entranyable.

Visitem Sidó, l'actual Saida. Hi veiem les restes de l'antic port fenici, els carrerons del mercat i, en un d'aquests carrers, en una elegant edificació otomana, el Museu del Sabó. Tota una cultura de la cura de l'esperit però també, especialment, del cos. Kahn el Franj és un lloc on, en altres temps, els comerciants i les caravanes feien nit seguint aquella ruta oriental que creuava països per dur a la gent benestar i prosperitat. Vam visitar el jaciment arqueològic d'Eshmoun, lloc poc visitat en què les flors creixen a la primavera entre les restes del temple a la deessa Astarté. Llocs mítics de segles de presència humana, de pas de civilitzacions, que han creat bellesa en temps de pau.

Al Museu Nacional Arqueològic de Beirut l'emoció és absoluta, la pau regna al Líban i el patrimoni històric es cuida, es protegeix i s'ensenya als visitants. Hi ha peces úniques dels jaciments del temps dels fenicis, el sarcòfag d'Ahiram i les seves inscripcions, les escultures votives, les esfinxes egípcies, trons d'Astarté, els bustos de l'emperador Adrià...

Ningú no queda decebut d'un viatge al Líban. Amb una mica d'ajuda de Déu, i molta dels homes, continuarem promocionant amb les nostres visites el turisme a la regió.

Concerts sobre el «Llibre Vermell de Montserrat»

Joan Figueras

Secretari del Cor-Orfeó Parroquial del Vendrell

El Cor-Orfeó Parroquial del Vendrell, la Coral del Parc (formada per treballadors de les empreses Abertis, Saba i el Consorci de la Zona Franca) i la Coral de la Federació Farmacèutica de Barcelona han volgut afegir-se a un gran projecte: la interpretació del *Llibre Vermell de Montserrat*, un conjunt de cançons i danses del segle XIV que constitueixen un dels repertoris favorits dels conjunts de música antiga d'arreu del món.

El cor conjunt, format per uns noranta cantors, i la soprano Natàlia

Casasús estan acompanyats pel grup d'instruments tradicionals Co de Botafoc del Vendrell. Els instruments que fan servir en la interpretació són: flabiols, flautes dolces, sacs de roda i percussions (castanyoles, panderos, campanes tubulars, tamborins...).

D'altra banda, una secció de l'Esbart Dansaire, dirigit per Lluís Calduch, ofereix una posada en escena elegant, austera i refinada de les danses que formen el *Llibre Vermell de Montserrat*.

La direcció musical d'aquesta iniciativa conjunta és de Jordi Boltà, director de la Coral del Parc i de la Coral de la Federació Farmacèutica

de Barcelona. El diumenge 5 de maig es va celebrar el primer concert, que va tenir lloc a l'església de Sant Salvador, del Vendrell.

Els dos propers concerts seran el diumenge 9 de juny a la basílica de Santa Maria de Montserrat, a dos quarts de cinc de la tarda, i el diumenge 16 de juny a l'església dels Pares Carmelites Descalços de Barcelona (avinguda Diagonal, 424), a les vuit de la tarda.

La voluntat és que els concerts tinguin el màxim rigor i fidelitat a una època molt llunyana (segle XIV), a partir d'una relectura i reinterpretació realitzada en l'actual segle XXI i amb la intenció que resulti fresca, espontània i alegre.

Paraula i vida

Visitem el papa Francesc

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe
de Barcelona

Després de la Pasqua florida celebrem la Pasqua granada. El dia de la Pentecosta es va complir la promesa de Jesús: els apòstols van rebre el do de l'Esperit Sant. La vinguda de l'Esperit Sant significa la transferència que fa Jesús del seu propi Esperit i de la seva missió a l'Església, que comença a expandir-se aquell dia de Pentecosta. Jesús ressuscitat s'aparegué als apòstols i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant.» Així es va anar realitzant l'obra de la salvació de Jesucrist a tot arreu i per sempre. El Concili Vaticà II ens recorda que «l'Esperit Sant unifica tota l'Església en la comunió i el misteri, l'enriqueix amb els dons jeràrquics i carismàtics, vivificant, com si en fos l'ànima, les institucions eclesiàstiques i insinuant en el cor dels fidels el mateix esperit missioner que havia impulsat Crist en persona». L'Esperit vivifica l'Església, la fa permanentment

jove i disposada a la missió, oberta a renovar-se i adaptar-se a les necessitats de cada temps i a donar resposta als *signes dels temps*. Sant Agustí afirmava que «el que és l'ànima per al cos, això és l'Esperit Sant per al cos de Crist, que és l'Església». I continua dient: «L'Esperit Sant fa en tota l'Església allò que fa l'ànima en tots els membres del cos.»

L'Esperit Sant és el principi vital de l'Església. Ell renova constantment el poble de Déu. Ell suscita sempre nous fruits en el si de les comunitats cristianes i respostes als reptes actuals. Ell fa que l'Església sigui, en cada moment i en cada lloc, signe clar i eficaç de l'amor de Déu a tothom. Sense l'acció interior de l'Esperit, que obre els cors a Jesucrist i al seu Evangelí, no hi pot haver una evangelització eficaç. Això és especialment

urgent viure-ho en aquest Any de la Fe.

En la carta per a la celebració de l'Any de la Fe, Benet XVI ens invitava a anunciar a tots sense temor la pròpia fe i ens recordava que «és el do de l'Esperit Sant el que capacita per a la missió i enforteix el nostre testimoniatge, tot fent-lo franc i coratjós».

La nostra arxidiòcesi viu aquesta Pentecosta peregrinant a Roma, anant a visitar el nou papa Francesc. Així celebrarem també l'Any de la Fe, resant el Credo a la basílica de Sant Pere sobre el sepulcre del primer dels Apòstols de Jesús. El nombre de persones que viurem aquest pelegrinatge ja s'ha completat fa mesos, però voldria demanar a tots els diocesans que es vulguin unir als pelegrins en esperit i fent també una confessió del símbol de la fe, com ens va demanar Benet XVI i ara ens ho demana el nou Sant Pare.

Als quatre vents

De Babel a Pentecosta

Pentecosta, com Pasqua, era una festa jueva abans que també fos cristiana. Els nostres pares en la fe, el poble hebreu, la celebrava set setmanes després de la Festa dels àzims, que coincidia amb la Pasqua, i tenia per objecte donar gràcies a Déu per l'acabament de la collita de cereals. Poc abans del naixement de Jesús, la solemnitat, a part de ser un dia d'acció de gràcies, s'havia convertit en renovació de l'aliança del Sinaí, amb el lliurament del do de la Llei que va fer Déu a Moisés a la muntanya santa. Segons el relat de l'Èxode, el lliurament dels Deu Manaments va estar precedit per un foc, un tro i un vent impetuós. Aquest relat sembla tenir correspondència amb el de la Pentecosta cristiana. També en aquest cas, damunt dels apòstols, reunits a Jerusalem, va bufar el vent i van baixar unes flamarades de foc.

Aquesta vegada la Llei de l'Antiga Aliança es va completar, amb signes externs semblants, amb la Nova Aliança en l'Esperit Sant. Naixia l'Església,

d'acord amb la promesa de Jesucrist. El poble escollit ja no era només Israel, sinó tots els pobles, com ho va escriure sant Pau als cristians de Corint: «Tots nosaltres, jueus i grecs, esclaus i lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i tots hem rebut com a beguda un sol Esperit.» El missatge era clar: l'Esperit Sant fa caure totes les possibles barreres de races i nacions. Tots som germans en Jesucrist.

Benet XVI repara en una altra aportació del text dels Fets dels Apòstols: en aquell que ens diu que hi havia aquells dies a Jerusalem gent de molt diverses procedències i que tots comprenien les paraules dels apòstols. És un símbol de la unitat que ens porta, per contrast, a pensar en la confusió de llengües que va seguir a la construcció de la torre de Babel. La lliçó és que la supèrbia, quan l'home intenta prescindir de Déu i es deïfica ell mateix, porta a la desunió, mentre que les persones que es deixen portar per l'alè de l'Esperit són agents

d'unitat i sembren la pau al seu voltant.

Avui, en aquesta festa de la Pentecosta, podem donar gràcies a Déu, com va ser la intenció primera dels jueus en establir-la, i també celebrar la presència de l'Esperit Sant entre nosaltres, que assistirà sempre la seva Església.

Fa poc hem tingut una prova més, si es pot parlar així, d'aquesta assistència. Durant el temps de seu vacant, molts periodistes i vaticanistes van pronosticar qui seria el nou Papa. S'especulaven moltes possibilitats, però ningú no va encertar que l'elegit seria el cardenal argentí Bergoglio. La presència de l'Esperit es va fer gairebé patent en el conclave. Però no pensem que només actua en moments especials de la vida de l'Església. Ens assisteix a cada un de nosaltres quan l'invoquem i ens condueix generalment no com un vent impetuós, sinó com una brisa suau que ens omple de pau i ens ensenya com estrènyer la unitat amb tots els nostres germans.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona
i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

L'ESCOLA LA SALLE DU A TERME AMB ÈXIT LA INICIATIVA «TOTS SOM JOVES, TOTS SOM GRANS»

Joves i grans estrenyen lligams a la Seu d'Urgell

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

El 19 d'abril del 2013, uns quaranta joves estudiants de quart d'ESO del col·legi La Salle de la Seu d'Urgell surten de l'escola per passar un matí en dues residències de gent gran de la ciutat: la de la Fundació Sant Hospital i la Llar de Sant Josep, de les Germanetes dels Ancians Desemparats.

Sota la pluja, el grup que s'adreça al Sant Hospital, format per una quinzena de nois i noies amb dues professores, camina uns cinc minuts fins a arribar-hi. Pugen a la tercera planta on els esperen uns seixanta avis. En arribar, la primera cosa que es troben els joves és un cartell que ells mateixos han confeccionat dies enrere per als residents, amb les seves fotografies i una breu presentació personal. Timidament entren en una gran sala d'estar i els més decidits inicien converses amb alguns residents. De seguida comença la gimcana preparada per a la jornada. Cada participant rep una etiqueta amb el seu nom i es creen les parelles formades per alumnes de l'escola i residents de l'hospital. Plegats realitzen diverses proves manipulatives, d'entrenament de músculs..., com ara dibuixar la silueta de la mà de la parella en un paper, fabricar un «telèfon» amb dos gots i un cordill, muntar un collaret amb boles de fusta, passar-se deu cops una pilota i omplir un got amb una gerra.

En Pol Vidal, de setze anys, i l'Antònia Albós, de 94, formen una de les parelles participants. «És important relacionar-se amb gent d'altres edats —destaca el jove—: pots aprendre d'ells i a ells els va bé que els facis companyia i fer alguna cosa diferent.» L'Antònia, després de treballar al camp durant vuitanta anys, encara es troba en forma i assegura no haver-se cansat amb les proves.

Els participants han assolit plenament l'objectiu principal de la gimcana: establir una comunicació que faciliti un vincle personal i l'enriquiment mutu. El gel ja s'ha trencat i joves i grans passen una estona xerrant, jugant a les cartes o senzillament acompanyant-se en silenci.

Un privilegi

Segons la responsable de la pastoral de la residència, Visi Lorenzo, els fruits de la comunicació depenen de l'actitud: «En la mesura en què un estigui obert a allò que està fent, està obert també a donar i a rebre i a vegades reps molt més d'allò que pugués donar.» Pel que fa a les persones grans, Lorenzo destaca que «estan carregades d'una saviesa que potser no saben expressar

però que la tenen a dins i només amb els seus gestos et diuen molt; són persones fràgils que necessiten l'ajuda d'altres persones i mereixen un gran respecte perquè són imatges de Déu». «Quan estàs donant el berenar a un d'aquests ancians tan dependents —afegeix—, és com si estiguessis donant menjar a Jesús i això et dona una gran veneració per aquestes persones, un gran afecte, ho fas amb molt de gust perquè veus que els pots alleujar una estona, per exemple agafant-los la mà (quan algú els agafa la mà es queden tranquils), donant una mica d'afecte. Per a mi, apropar-me a aquestes persones és un privilegi, Jesús també ajudava sobretot els febles perquè les seves necessitats eren més grans, i agraeixo a Déu poder ajudar a alleujar el dolor, la soledat, la falta d'afecte...»

Després de la gimcana, els estudiants ajuden els treballadors de la residència a preparar les taules per al dinar i des-

prés d'un comiat afectuós, tornen cap a l'escola comentant animadament com els ha anat. Al menjador, la visita dels nois i noies també és comentada amb alegria; alguns recorden altres visites, com la d'uns escolars que van anar a jugar al bingo amb ells o la d'un grup de nens que els van cantar nades. Tant uns com altres esperen la tercera i darrera trobada del curs, que inclourà una activitat amb cadires de rodes, un intercanvi de regals i un aperitiu compartit.

De la teoria a la pràctica

La iniciativa s'anomena *Tots som joves, tots som grans*, i forma part de l'assignatura d'Ètica on els estudiants d'ESO treballen valors. El caràcter voluntari de l'activitat (tots els alumnes han volgut participar-hi) i la preparació prèvia a la sortida de l'escola (amb la referència teòrica a actituds com ara

l'escolta i l'empatia) faciliten la implicació activa de tots els joves, que en cap moment no van mostrar una actitud despectiva o burlesca sinó tot al contrari.

«Els diem que hi ha avis que agraeixen molt la visita, i a les residències els nens coneixen les limitacions de la gent gran i com els poden ajudar», explica la coordinadora pedagògica responsable dels projectes de servei de l'escola, Meritxell Nieto. A més, segons la professora, aquesta experiència els permet aprendre d'una manera molt pràctica els continguts treballats a classe i fins i tot implicar-se en un voluntariat més enllà de l'horari escolar i d'aquest projecte, tal com va mostrar la participació voluntària de prop d'una desena d'alumnes en una jornada esportiva per a gent gran el curs passat, quan va començar la iniciativa. «A l'escola parlem de molts temes però quan es duen a la pràctica tenen més sentit que mai», afegeix Nieto. D'altra banda, els estudiants també coneixen *in situ* la feina de les nombroses persones que treballen a les residències i fins i tot alguns comenten que es plantegen la possibilitat de dedicar-se professionalment a aquest àmbit en un futur.

A partir de l'èxit d'aquesta iniciativa, reconegut per totes les entitats que hi col·laboren (les residències, l'Ajuntament, el Pla Educatiu de l'Entorn, l'Oficina Jove i el Consorci d'Atenció a les Persones Grans), l'escola intenta ampliar-ho a alumnes de cicles formatius i tirar endavant un voluntariat amb aquests estudiants una mica més grans que els de l'educació secundària. També té previst demanar una subvenció a la Generalitat com a iniciativa d'aprenentatge i servei amb intencionalitat pedagògica i solidària.

Enriquiment mutu

Per a Montse Bonet, regidora de Gent Gran de l'Ajuntament de la Seu d'Urgell i metgessa a la Llar de Sant Josep, aquesta activitat també ajuda molt els avis perquè relacionar-se amb altres persones sempre resulta positiu i, a més, els jocs i activitats en elles mateixes ajuden la memòria, el llenguatge... «Tot jugant, ells es van explicant coses i fem que els dos mons —jovent i gent gran— s'apropin i es coneguin més», assenyala en un reportatge sobre l'activitat emès a la televisió pública andorrana. Diversos mitjans de comunicació i també altres centres educatius s'han interessat pel projecte de l'escola de La Salle de la Seu d'Urgell «Tots som joves, tots som grans», que permet a persones de diverses generacions estrènyer lligams i enriquir-se mútuament.

VIATJA EN FAMÍLIA A ROMA

Un viatge a Roma en vaixell amb Grimaldi Lines converteix el trajecte en una experiència de trobada i oració única. Si viatgeu en grup a bord podreu compartir activitats com la Catequesi, rebre l'Eucaristia, resar el Rosari, participar en moments més lúdics com jocs, cançons, etc.
I una vegada a Roma, podreu assistir a la Missa del diumenge a la Catedral de Sant Pere del Vaticà celebrada pel papa Francesc.

5 DIES/ 4 NITS: DE DIVENDRES A DIMARTS

Cabina Quàdruple	Cabina Triple	Cabina Doble
199 €	250 €	320 €

Preus vàlids fins al 20 de juny de 2013.

PREU PER PERSONA INCLOU:

- Passatge de vaixell, anada i tornada, en cabina interior.
- 2 nits d'acomodació en Hotel a Roma en règim d'allotjament i esmorzar.
- Taxes i assegurança de viatge.

*Consulta condicions i disponibilitat. Places limitades.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIA 1)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 3)

MAIG

19. DIUMENGE

Diumenge de Pentecosta (S), Vermell. Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis 12,3b-7.12-13 / Joan 14,15-16.23b-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciríaca; Francesc Coll, prev. i fund.; Maria Bernarda Büttler, rel. i fund.; Pere Celestí, p.

COMENÇA EL TEMPS DE DURANT L'ANY

20. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Siràcida 1,1-10 / Salm 92 / Marc 9,14-29. O bé: *Sant Bernardí de Siena* (ML), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Baldiri, mr.; Basilissa, vg.; Hilari i Silvi, b.

21. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Siràcida 2,1-13 / Salm 36 / Marc 9,30-37. O bé: *Sant Cristòfol Magallanes* (ML), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Secundí, mr.; Torquat, mr.; Virgínia, viuda.

22. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: Siràcida 4,12-22 /

Salm 118 / Marc 9,38-40. O bé: *Santa Rita de Càsia* (ML), Blanc. Barcelona, Tarragona i Vic: *Santa Joaquina de Vedruna* (MO), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ató, b.; Júlia, vg. i mr.; Quitèria, vg. i mr.

23. DIJOUS

Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre (F), Blanc. Lectures: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 39 / Lluç 22,14-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Desideri, b.; Joan Bta. De Rossi, prev. i fund.

24. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: Siràcida 6,5-17 / Salm 118 / Marc 10,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Genadi, b.; Joan Prado, prev. i mr.; Susanna i Afra, mr.; Vicenç de Lerins, prev.

25. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: Siràcida 17,1-13 / Salm 102 / Marc 10,13-16. O bé: *Sant Beda el Venerable* (ML), Blanc; *Sant Gregori VII* (ML), Blanc; *Santa Maria Magdalena de Pazzi* (ML), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Magdalena-Sofia Barat, rel. i fund.; Urbà I, p. i mr.; Vicenta-Maria López Vicuña, rel. i fund.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista / riuscamps@yahoo.es

L'Esperit Sant us recordarà tot el que jo us digui

Joan ens parla de la vinguda imminent de l'Esperit Sant que, en qualitat de Paràclit/Defensor que està sempre al costat de la comunitat creient, el Pare enviarà en nom de Jesús: «Jo, per la meua part, pregaré el Pare i ell us enviarà un altre Paràclit perquè *demori per sempre en companyia de vosaltres*... Us he parlat de tot això mentre *demorava* amb vosaltres; el Paràclit, l'Esperit Sant que us enviarà el *meu* Pare en nom meu, és ell qui us ho ensenyarà tot i us anirà recordant tot el que jo us digui.» No precisa quan tindrà lloc aquest intercanvi de rols, de Paràclit a Paràclit, però deixa ben clar que el Projecte de Déu sobre la creació s'ha encarnat en la persona de Jesús i que l'Esperit Sant té una funció complementària: els farà *entendre* tot el que Jesús els *va dir* i els anirà *interpretant* tot el que Jesús ressuscitat els *anirà dient* en el present. El text normal es limita a dir «tot el que us vaig dir», com si d'aleshores ençà no continués aportant-los noves ensenyances. En els prolegòmens del segon volum de la *Demostració a Teòfil*, Lluç recalca que Jesús ordenà als Onze reunits en la muntanya de les Oliveres que «no s'allunyessin de Jerosòlima: al contrari, que esperessin la promesa del Pare», a saber, l'Esperit Sant «*que esteu a punt de rebre'l* no gaires dies a partir d'ara, fins com a màxim la Pentecosta». La darrera puntualització tan sols es conserva en el còdex Beza. Segons això, atès que la Pasqua hebrea coincidí, segons Lluç, amb la mort de Jesús, el període d'espera no devia superar vuit dies. La festa jueva de Pentecosta que tenia lloc cinquanta dies després de Pasqua havia de ser com a màxim el darrer dia del termini fixat per Jesús, un curt període d'espera perquè tinguessin temps per reflexionar. Els Onze no respectaren aquest termini. Nosaltres, però, l'hem respectat preparant-nos degudament i obrint-nos a l'acció de l'Esperit Sant? Si no hi ha obertura, l'Esperit no pot actuar en nosaltres.

Lectures bíbliques

Pentecosta

Lectura primera

Ac 2,1-11

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se

Lectura dels Fets dels Apòstols:

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta es trobaven tots junts en un mateix lloc quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Salm responsorial

103

Beneeix el Senyor, ànima meua.

Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, la terra és plena de les vostres criatures.

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Si els retireu l'alè, expiren i tornen a la pols d'on van sortir. Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, i renoveu la vida sobre la terra. **R.**

Glòria al Senyor per sempre.

Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, que li sigui agradable aquest poema, són per al Senyor aquests cants de goig. **R.**

Lectura segona

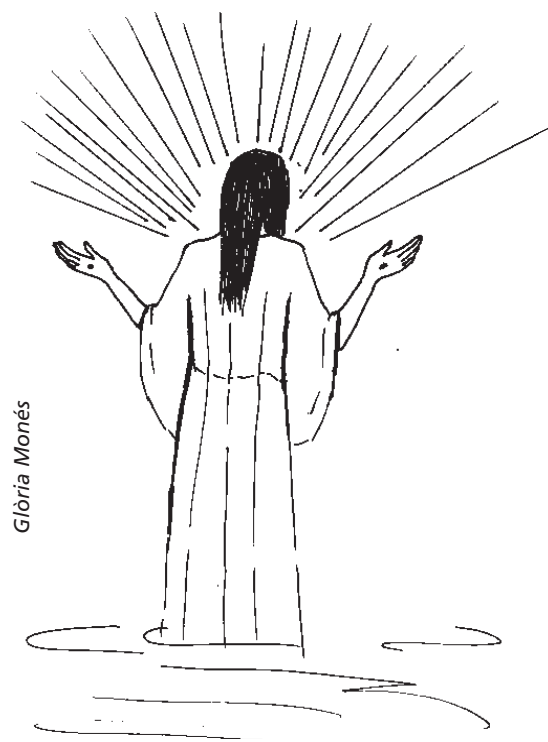
1C 12,3b-7,12-13

Tots nosaltres hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Glòria Monés

Al·leluia

Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres fidels i enceneu-hi la flama del vostre amor

Evangeli

Jn 20,19-23

Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Rebeu l'Esperit Sant

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

«Acaba el temps pasqual»

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit
de Barcelona

peretenagarriga@gmail.com

Una rúbrica alliçonadora

Les paraules que encapçalen aquest article —«Acaba el temps pasqual»— pertanyen als llibres litúrgics. Es troben al final de les Vespres de Pentecosta, per assenyalar que amb aquesta pregària vespertina de la solemnitat es clou el cicle de cinquanta dies amb el qual hem celebrat la Pasqua del Senyor. Són una rúbrica —de fet, en el llibre litúrgic estan impreses en color vermell— que contenen una gran lliçó sobre l'any litúrgic, i més encara ens indiquen sobriament en què consisteix el misteri pasqual de Jesucrist. L'any litúrgic està format materialment per la successió de setmanes des del primer diumenge d'Advent fins al següent primer diumenge d'Advent. Un primer cicle específic de l'any litúrgic és el que es forma entorn de Nadal, amb quatre setmanes d'Advent, i dues setmanes de Nadal, fins al diumenge del baptisme del Senyor. Al cor de la successió de setmanes, hi ha un diumenge central, que és el Diumenge de la Resurrecció, precedit pel Divendres i el Dissabte Sant, que formen amb ell el Tridu pasqual. Quaranta dies abans comença la preparació de la Pasqua, amb sis diumenges. Amb el diumenge de la Resurrecció comença la Cinquantena pasqual, amb set setmanes ($7 \times 7 = 49$) i un diumenge més. ($49 + 1 = 50$). Amb la celebració d'aquest diumenge es clou «el misteri dels cinquanta dies» (col·lecta de la missa de vigília). Durant molts segles, s'havia perdut el cicle unita-

ri del temps pasqual, i es parlava de «diumenges després de Pasqua», i no de «diumenges de Pasqua», com diem ara més correctament. La solemnitat de l'Ascensió quedava com una festa a part, amb una octava pròpia, i a part també el mateix diumenge de Pentecosta, amb una octava. Això feia que es perdés el sentit dels Cinquanta dies pasquals, i es fragmentés la celebració del misteri pasqual de Crist en festes independents. L'octava de Pentecosta va donar lloc a una mena de simetria amb el diumenge de la Resurrecció, i així van aparèixer la festa del dilluns de Pentecosta, i el títol ben poc adient de «segona Pasqua», o «Pasqua de l'Esperit Sant». Amb la reforma litúrgica, s'ha recuperat plenament l'estructura original.

«Per donar al misteri pasqual la seva plenitud...» (Prefaci)

El Prefaci de Pentecosta és molt explícit i exacte en la presentació del sentit de la solemnitat: «Vós, per donar al misteri pasqual la seva plenitud, enviàreu avui l'Esperit Sant als qui havíeu concedit de ser els vostres fills, per la unió amb el vostre Fill únic; el mateix Esperit que, en néixer l'Església, va donar a tots els pobles el coneixement de Déu i va unir totes les llengües en la confessió d'una sola fe.»

El do de l'Esperit Sant és, per tant, la plenitud de la Pasqua de Crist, vinculat a la seva glorificació, tal com tantes vegades afirma Jesús en l'evangelí de Joan. La glorificació de Jesús es realitza

precisament en el trànsit d'aquest món al Pare, que comença amb la creu i es manifesta en la resurrecció, i consisteix en la seva manifestació de veritable Fill de Déu fet home, amb la força de l'Esperit Sant (vegeu Romans 1,4). Aquesta «glòria» de Jesús és allò que ell comunica als qui són incorporats a la seva persona: l'Esperit Sant. Hi ha, per tant, una vinculació directa entre la mort de Crist, la seva resurrecció i ascensió, i el do de l'Esperit Sant.

Al llarg de la història cristiana hi ha hagut moviments espiritualistes que han pensat en una nova «etapa» de la revelació, que seria la «revelació de l'Esperit», o «l'Església de l'Esperit», amb un sentit de contraposició amb l'Església de Jesucrist. Aquests moviments s'han emparat sovint en aquest espiritualisme per desviar-se de l'Església una, santa, catòlica i apostòlica. Això ha fet que la referència a l'Esperit Sant en la vida cristiana hagi estat menys accentuada, durant segles, en la predicació i l'espiritualitat. Però això no ha de ser així; cada vegada més, en l'Església, es pren consciència de l'acció renovadora i santificadora de l'Esperit de Crist en la predicació i la catequesi, en la litúrgia, i en la vitalitat de les comunitats cristianes. Al terme del temps pasqual, l'Església demana cada any que «el foc de l'Esperit Sant es mantingui viu en nosaltres» (postcomunió de Pentecosta), i «conservar sempre, en la nostra manera de viure, l'alegria de la Pasqua que acabem de celebrar» (col·lecta del dissabte VII de Pasqua).

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Santa María Bernada Bütler

- ✓ Nascuda a Auw, Suïssa, l'any 1848
- ✓ Fundadora de les Franciscanes Missioneres de Maria Auxiliadora
- ✓ Dedicada a l'evangelització i a l'educació a l'Equador i a Colòmbia
- ✓ Va morir a Cartagena, Colòmbia, l'any 1924
- ✓ Canonitzada el 2008 per Benet XVI

Aquesta santa suïssa era filla d'una modesta família de pagesos. Va treballar al camp fins que va sentir la crida religiosa i va entrar al monestir franciscà de la població d'Alstätten. Va ser mestra de novícies i finalment superiora de la comunitat. En aquest càrrec va rebre la invitació del bisbe de Puertoviejo, a l'Equador, perquè algunes de les religioses evangelitzessin una regió molt pobre i pràcticament sense capellans. Maria Bernada Bütler ho va acceptar i abandonant l'estabilitat del monestir suís, ella i sis companyes més es van instal·lar a l'Equador, on van fundar les Franciscanes Missioneres de Maria Auxiliadora.

Al país andí les religioses van dur a terme un apostolat exemplar entre els més pobres: l'evangelització, la formació i l'atenció als més necessitats van ser els pilars de la missió. No obstant això van sorgir alguns entrebancs, com ara incomprendiments dins mateix de l'Església i sobretot l'escissió del grup de religioses. D'aquella divisió, però, a la llarga en va resultar un bé, perquè en van sorgir les Franciscanes de la Immaculada, amb la beata Caritat Brader al capdavant. L'any 1895 un esclat de violència anticlerical va obligar les religioses a abandonar l'Equador i refugiar-se a Colòmbia. A la històrica ciutat de Cartagena santa Maria Bernada Bütler i les altres companyes van continuar al costat dels més pobres i es van guanyar l'estimació dels fidels. En vida de la fundadora la congregació es va expandir amb comunitats noves per Colòmbia, el Brasil i Àustria.

Barcelona

Darrer capítol provincial dels franciscans

Els framenors volen mantenir la pròpia identitat, cultura i llengua

Carme Munté
Barcelona

Fa cinquanta anys la província dels franciscans de Catalunya tenia més de cent frares en onze presències. Avui dia, els frares s'han reduït a 40, amb una mitjana de 70 anys, que no poden tenir cura de tots els convents existents. Sense anar més lluny, l'any passat els franciscans van posar fi a 800 anys de presència a Vic. Aquesta minva vocacional fa que a partir de l'any 2015 la província catalana es dissolgui i, juntament amb sis províncies més d'arreu d'Espanya, configuri la nova Província de la Immaculada Concepció, amb seu a Madrid.

Així, doncs, del 29 d'abril al 3 de maig es va celebrar el darrer capítol provincial dels franciscans de Catalunya. Va ser un moment fortament emotiu en què alguns frares no van poder evitar que se'ls escapessin les llàgrimes. Malgrat això, els franciscans volen mantenir l'esperança i la seva identitat, com sempre, humilment i sense soroll, tal com va quedar reflectit en un manifest signat per fra Agustí Boadas, secretari del capítol.

«Ha estat un capítol trist, per raó de ser-ne l'últim: la melangia i l'enyor del passat, del que perdem i de la vellesa que ens va embolcallant imperceptiblement i ens minva les il·lusions rovellades pel temps; però més que això —prosegueix el manifest— hauria de ser un moment de perfecta alegria, de frontissa, de renovació. Sí: sant Francesc va passar predicant l'amor el 1214.»

Efectivament: l'any vinent se celebren els 800 anys del pas de sant Francesc per Catalunya. L'empremta que hi han deixat al llarg dels segles els frares està fortament arrelada en la història del nostre país.

Segons la tradició, el *poverello* va passar per Vilafranca, l'Ordal, Sant Joan Despí, Manresa, Santpedor i Vic. Un dels llocs que recorda aquest pas de sant Francesc per Catalunya és l'ermita de Sant Francesc s'hi Moria, a quatre quilòmetres de Vic. Ja coincidint amb l'arribada del sant, comença la fundació de convents. L'any 1217 hi ha notícia del primer convent, documentat a Lleida. La Província Franciscana de Catalunya Sant Salvador d'Horta es va fundar l'any 1878.

Nova província

La nova província de la Immaculada Concepció, amb seu al convent de Sant Antoni del Retiro de Madrid, serà una realitat el 2015. Reunirà les actuals províncies de Catalunya, Castella, València, Granada, Andalusia, Cartagena i Múrcia, amb uns 480 frares. Les províncies de Portugal, Galícia i el País Basc mantenen encara la seva autonomia.

Aquesta unió té com a objectiu ajudar a preservar el carisma franciscà a

Fra Manuel Hernández

la península Ibèrica, i per això una de les prioritats és la Pastoral Vocacional. Des de fa anys ja funciona de forma comuna el postulantat al convent-santuari de la Mare de Déu de Loreto d'Espartinas, a prop de Sevilla, i el noviciat al convent del Sant Esperit de València. Alhora, s'ha creat la Fraternitat d'Acol·lida Vocacional d'Àvila, que acull joves en recerca.

El govern provincial, que l'1 de gener del 2015 ja ha d'estar configurat, comptarà amb un provincial, un vicari provincial i set consellers o definidors en representació de cadascuna de les set províncies originàries. El primer provincial, en aquesta ocasió, serà escollit pel ministre general de l'orde, després d'haver fer les respectives consultes.

Mantenir identitat, cultura i llengua

«Ara que treballem per la independència com a país, nosaltres ens fem dependents», diu amb una certa nostàlgia fra Josep Gendrau, provincial de Catalunya. No hi ha dubte que els frares catalans viuen amb una certa angoixa la dissolució i unificació en una província d'abast estatal. D'aquí que, en finalitzar el darrer capítol provincial, fessin un manifest per recordar que, tot i la fusió de províncies franciscanes espanyoles, mantindran la seva identitat, cultura i llengua.

Per això, entre les quaranta propostes recollides en el Projecte Porciúncula cap a la unificació, els catalans van proposar que els «germans usin amb normalitat les llengües pròpies de cada lloc en les celebracions litúrgiques i devocionals». També volen que en

«La nova província de la Immaculada Concepció, amb seu al convent de Sant Antoni del Retiro de Madrid, serà una realitat el 2015»

la introducció del document hi hagi constància de la idiosincràsia històrica, cultural i lingüística de les províncies que s'unificaran.

«Hem dit que sí a la unió perquè no entrem dintre del barem de frares necessaris, però no per ganes», reconeix fra Gendrau. Des de Catalunya esperen ara l'arribada de quatre frares mexicans que puguin ajudar a mantenir els convents de Berga i Vila-real, a Castelló de la Plana. El moment actual és difícil per a la pastoral vocacional a Europa, però tal com va dir el mateix sant Francesc d'Assís, fins a la fi dels temps sempre hi haurà algun frare transmetent pau i bé. I com va deixar escrit Mn. Cinto Verdager, «qui per fra, qui per germà, tot el món és franciscà».

«No hem de parlar tant de si hem d'obrir o tancar cases, com del fet que la nostra vida s'identifiqui amb el pla de sant Francesc: un pla evangèlic, de solidaritat, de donar-nos als altres», afirma fra Josep Gendrau.

Gimcana sobre el credo

Redacció / Barcelona

Amb motiu de l'Any de la Fe, la Delegació de Joventut organitza una gran gimcana del credo que tindrà lloc el proper diumenge 26 de maig de 10 a 18 h. A la gimcana hi estan convidats tots els joves de l'Església de Barcelona (des dels 14 fins als 35 anys) per tal de descobrir, reflexionar i treballar la seva fe. La inscripció s'ha de fer en grups (amb un màxim de 10 membres per grup) ja que la gimcana, que acabarà a la Sagrada Família, es farà a través de *whatsapp* i se centrarà en els articles del credo. Després dinaran els joves plegats i celebraran una gran eucaristia a les 17 h a la basílica de la Sagrada Família, on tots els diocesans són convidats a fer una solemne i festiva professió de fe.

Per a més informació: djoventut@arqbcn.org o a la web: www.delejovebcn.com o al tel: 934 121 551. C/ Villarroel 81, baixos. 08011 Barcelona

Lleida

Aposta decidida per la comunicació i les xarxes socials

El bisbat ja té pàgina a Facebook i compte a Twitter

Jordi Pérez
Lleida

La diòcesi de Lleida aposta d'una manera decidida per les noves tecnologies i les xarxes socials. Així ho va manifestar el bisbe de Lleida, Joan Piris, en el decurs de la presentació de la XLVII Jornada Mundial de les Comunicacions Socials en una roda de premsa amb als mitjans de comunicació, celebrada a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).

Piris va explicar que per dur a terme l'evangelització s'han d'aprofitar els nous portals, la nova plaça pública que han generat les xarxes socials, «on les persones comparteixen idees, informacions, opinions i on, a més, neixen noves relacions i formes de comunitat».

Enguany la jornada de la comunicació, que es va celebrar el 12 de maig, va estar dedicada precisament a les xarxes socials, sobre l'ús de les quals el bisbe Piris és conscient que hi ha un risc, però «un risc que cal córrer», perquè no es pot estar d'esquena a la realitat, ni posar-hi entrebancs.

Mons. Piris va afirmar que el món de la comunicació digital no és virtual ni irreal, «és tan real com nosaltres mateixos», d'aquí que haguem de conèixer el llenguatge de les noves tecnologies i fer-ne ús per poder comunicar-nos millor.

El bisbe va dir que l'Església de Lleida està en condicions de servir la nostra gent amb les noves tecnologies i va anunciar la voluntat d'anar més enllà en encarregar un pla de comunicació per a la diòcesi. «Hi ha moltes coses positives que podem aportar a la societat, com l'evangelització, però que no arriben o no sabem com fer arribar d'una manera eficient, per diversos motius, entre altres per no saber utilitzar un llenguatge adient», va comentar.

En fer al·lusió a aquest assumpte,

El bisbe Piris i els representants dels mitjans de comunicació de Lleida.

el pastor de la diòcesi va dir que no estava inventant res. «El Concili Vaticà II, fa cinquanta anys, ja parlava que tota la vida l'Església ha fet el que ha fet Déu: comunicar-se en el llenguatge de l'experiència real de les noves tecnologies, segons la cultura pròpia de cada època.»

Balanç

Durant la roda de premsa, també es va fer balanç de la Delegació dels Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Lleida. El seu delegat, Carles Sanmartín, va marcar com a objectius seguir potenciant la informació tant interior com exterior que es genera des de la institució.

Mn. Sanmartín va explicar que per dur aquesta tasca es comptava amb la col·laboració d'una trentena llarga de voluntaris i que també s'havia contractat un periodista.

El delegat de Comunicació va repassar la tasca feta al llarg dels darrers

«La comunicació digital no és virtual ni irreal, és tan real com nosaltres mateixos»

dotze mesos, des de la classificació i digitalització de 206 vídeos de la videoteca dels anys 1988-2011, fins a la producció de 73 més, que recullen les recents entrevistes, tertúlies i notícies de la diòcesi i que es podien consultar a través del web. Aquesta pàgina d'internet ha rebut una mitjana de 1.500 visites diàries, més de mig milió en tot l'any.

Mn. Sanmartín també va esmentar que la pàgina del bisbat a Facebook ja era una realitat i disposava de 231 seguidors, així com el fet recent d'haver

obert un compte a Twitter. Els estudis de ràdio del bisbat han produït 34 edicions del programa *De bat a bat*, entre el setembre de 2012 i el maig d'enguany, espais que s'emeten per les emissores de COPE Lleida, Ràdio Estel-Principat, Ràdio Almacelles i Ràdio Alpicat.

Els 3.000 exemplars del Full Domical i el cicle de pel·lícules de cinema familiar, al qual han assistit una mitjana de 75 persones, van ser altres de les dades del balanç de la Delegació de Comunicació del bisbat.

Habitatges del Seminari

Durant la roda de premsa, els periodistes es van interessar per l'estat del projecte dels habitatges socials a l'antic Seminari per a famílies desnonades. Mons. Piris va informar del bon ritme que duia el projecte, que va superant entrebancs administratius i burocràtics, i es va mos-

trar confiat que abans d'un any algú pugui començar a fer-ne ús.

El bisbe Piris també es va congratular de la creació del Fons Solidari per la Inclusió, una iniciativa de la Xarxa d'Entitats Cristianes i d'Acció Caritativa, i va condemnar qualsevol tipus de violència quan els periodistes li van preguntar la seva opinió sobre els *escraches* realitzats per les plataformes d'afectats per les hipoteques contra alguns polítics.

«Si aquestes accions es produeixen de forma violenta, no m'agraden; però també han estat violentes les maneres que han patit aquestes famílies quan han estat fetes fora de casa seva. El camí no és la violència. La pressió pot ser una altra cosa, però depèn de com s'apliqui. La recollida de signatures per la iniciativa legislativa popular, més d'un milió, sembla que no ha servit de res. Potser aquí hem de demanar explicacions a molta gent: als polítics, als banquers i potser a més gent encara», va dir Piris.

Barcelona

Xarxes socials al servei de l'evangeli

Carme Munté / Barcelona

Amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, el cardenal Lluís Martínez Sistach va presidir una missa a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè que va ser retransmesa per Televisió Espanyola. La Jornada d'enguany es va celebrar el 12 de maig amb el lema «Xarxes socials: portals de veritat i de fe». Tal com va dir el cardenal en l'homília, «les xarxes socials ofereixen noves possibilitats d'evangelització». També amb motiu de la jornada, el delegat de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Barcelona, Ramon Ollé, ha fet arribar una carta als preveres i religiosos de la diòcesi. Fa esment de la importància que, des de l'arquebisbat de Barcelona, s'està donant actualment a les xarxes socials com a eines d'evangelització, i de la incorporació d'un llenguatge molt més visual, amb la implantació també de la Realitat Augmentada, per arribar a un públic més jove.

Tortosa

Mestres i professors de Religió s'apleguen a Tortosa

La trobada permet reivindicar la validesa de la formació religiosa

Joana Serrano
Tortosa

Fins a 580 mestres i professors de Religió es van trobar a Tortosa en la VII Jornada de Formació, una ocasió per «reivindicar la validesa de l'assignatura de Religió i l'àmbit de formació que promou», segons paraules de Mn. Miquel Garcia Bailach, delegat d'Ensenyament del bisbat de Tortosa, amfitrió d'aquesta edició de la jornada.

Va ser a Tortosa on es van desenvolupar les activitats, que van començar amb els parlaments a l'Auditori Felip Pedrell. Josep Lluís Arín Roig, administrador diocesà de Tortosa, va donar la benvinguda i tret de sortida de la jornada, amb paraules d'acollida a tots els assistents i d'ànims per seguir amb la tasca educativa dels infants i joves i també amb la formativa dels professors per «anar enriquint el nostre ensenyament». A continuació, Ferran Bel, alcalde de Tortosa, va animar els docents a continuar en la seva tasca ja que «teniu una responsabilitat addicional, perquè eduqueu espiritualment els vostres alumnes, nens d'avui, ciutadans de demà». El P. Enric Puig, secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, va parlar de la classe de Religió com aquella que «ha d'ajudar els alumnes a bastir una quotidianitat que hauria d'estar impregnada d'allò que Jesús feia i deia, quotidianitat que acompanyi l'aproximació personal per conèixer, estimar i seguir més Jesús».

Tot seguit, la consellera d'Educació, Irene Rigau, es va dirigir als docents per dir-los que la Generalitat de Catalunya reconeix la tasca del dia a dia i personalment els va exposar la seva admiració per la tasca educativa: «Avui els professors de Religió estan ensenyant que hi ha maneres de viure donant sentit a la vida, i això té un valor molt especial.»

Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, va cloure la sessió inaugural remarcant la importància de l'ensenyament de la Religió catòlica i l'agraïment pel gran paper desenvolupat pels mestres i professors.

La xerrada de formació la va impartir Mons. Raúl Berzosa, bisbe de Ciudad Rodrigo, sobre com parlar de Déu enfront dels ateïsmes contemporanis. «Hi ha un ateïsmes que pren la part pel tot: que considera que Déu és dolent perquè existeixen fanàtics religiosos creacionistes; que la religió és perniciosa perquè hi ha grups ultraortodoxos violents», però aquest ateïsmes no entra a «valorar els aspectes positius, d'amor i de servei, que conté l'Evangeli», va afirmar Mons. Berzosa. D'altra banda,

Sergi Gallego

«Per a molts, la classe de Religió és l'únic contacte amb el fet religiós, amb la fe, amb Jesús i amb l'Església de Déu»

va afegir que religió i ciència no s'exclouen, sinó que es complementen, i va recordar unes paraules d'Albert Einstein segons les quals «la ciència sense religió està coixa i la religió sense ciència, cega».

Una vegada al Seminari Diocesà, segon espai de la diada, els docents van continuar la formació amb prop d'una vintena de tallers adreçats a tractar diversos aspectes —molts d'ells nous— de la didàctica de la Religió. El dinar i les rondalles i jotes tortosines van posar unes notes de festa a la trobada, que va acabar amb la celebració d'una solemne Eucaristia, presidida per Mn. Josep Lluís Arín.

«La classe de Religió està cridada a ser un testimoni que emergeixi en la societat secular, sovint tan allunyada de Déu, fidel al mestratge de Jesús, testimoni d'amor, de servei i de fe.

»Celebrem aquesta jornada en l'Any de la Fe tot responant a la crida d'una nova evangelització. Hem de tenir ben present que, per a molts, la classe de Religió és l'únic contacte amb el fet religiós, amb la fe, amb Jesús i amb l'Església de Déu. Volem facilitar la crida, l'anunci de Jesús —camí, veritat i vida— i fer possible la trobada amb Ell, que és el mateix ahir, avui i demà, amb nous mètodes, nous llenguatges i amb un renovat entusiasme.

»Els nostres ensenyaments han de contribuir a donar claus per entendre el moment històric, a configurar criteris que formin homes i dones virtuoses, a consolidar actituds d'amor i de servei, a descobrir la presència de Déu, que passa i torna a passar amb desig d'acolliment i de fer estada en la nostra vida. Els mestres i professors de Religió hem d'interpel·lar amb el nostre dir i fer per apropar Jesús als infants i joves.

»Volem ser persones obertes als altres i a l'Altre, competents en la nostra tasca diària, compassives amb els qui ens envolten, i ens comprometem a posar les nostres capacitats al servei de la comunitat educativa. Testimonis de fe per a tots els qui hi treballen i per a tots els qui s'hi formen.»

(Extracte del Manifest de la VII Jornada de Mestres i Professors de Religió)

Sant Feliu de Llobregat

Pregàries pel bisbe Agustí Cortés

Redacció / Sant Feliu de Llobregat

En una emotiva carta adreçada als preveres, diaques, religiosos i laics col·laboradors de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, el bisbe Agustí Cortés ha anunciat que pateix un mieloma. Amb la confirmació del diagnòstic de càncer de medul·la òssia, el prelat ha iniciat un tractament ambulatori prolongat que tot i que li permet fer vida gairebé normal, l'obligarà a reduir la seva activitat pastoral. De fet, en els últims mesos, el prelat ja havia hagut de suspendre alguns compromisos per dolors a l'esquena i per fer-se proves mèdiques.

Mons. Agustí Cortés, ha demanat als diocesans que el tinguin present en les seves pregàries, encara que «les perspectives, gràcies a Déu, són prou bones». El bisbe de Sant Feliu afronta la malaltia amb confiança en el Senyor, tal com ho expressa la cita de sant Pau amb què acaba la seva carta: «De tot sortim plenament vencedors gràcies a aquell que ens estima» (Rm 8,37). Mons. Cortés té 65 anys i és bisbe de Sant Feliu des del 2004.

Una jove entre joves

L'alegria de la fe

Blanca
Serres Marco

L'Andrés acaba de complir 17 anys, és gallec. Fins fa ben poc anava a missa per fer contenta la seva mare. Un dia es va animar a acollir pelegrins del Camí de Santiago. Allà va decidir confessar-se, fou el seu punt d'inflexió: va sentir al cor l'abraçada de Déu. Quan va tornar a casa, el seu germà va decidir que ell també volia gaudir de la mirada plena de goig i de l'alegria que emanava l'Andrés.

La Dunia María va néixer a Melilla, en el si d'una família musulmana. Anava a un col·legi catòlic, perquè els seus pares preferien una educació en la fe tot i que no fos la seva. Una tarda, la Dunia es va sentir estremida davant el sagrari. Va sentir-se estimada per Déu. Es va encoratjar a explicar a casa la seva decisió el dia que va professar com a Esclava de la congregació Immaculada Nena. La seva renúncia al llegat familiar només troba consol en el fet de saber-se feliç i afortunada de seguir un Déu que es fa home i que es posa a l'altura dels més petits. La Laura de Mallorca va marxar a les missions, sense haver rebut a casa una educació en la fe cristiana. L'experiència al Perú va provocar el seu encontre amb Déu, hi hagué un abans i un després. Havia reconegut Déu en les famílies que l'acollien sense tenir pràcticament res. Hi ha una reflexió que li ronda pel cap des de llavors: si a la vida no et poses a servir, per què serveix la teva vida?

El Ferran és d'Eivissa. Havia dedicat gran part de la seva vida competint professionalment com a karateka, només volia assolir l'èxit. També va provar a guanyar molts diners com a emprenedor, però res d'això l'acabava d'omplir. Fa poc el seu germà va caure en la drogodependència i va ser internat en un centre d'ajuda catòlic. Van passar sis mesos fins que va poder fer-li una visita, i en retrobar un germà feliç, amb una mirada neta i brillant va decidir que Déu era l'únic camí possible.

L'Ana viu a Granada, però hi vivia instal·lada en una fe que no li suposava gaire esforç més enllà de complir amb certs rituals i acumular sagraments. Però l'experiència missionera va despertar-la de cop. Va descobrir que no volia una fe guardada en un calaix, ni una fe adormida. La fe havia de ser quelcom que aconseguís moure muntanyes, una fe que l'ajudés a deixar-se de mirar a si mateixa per descobrir el goig de creuar la mirada amb els germans, de formar part d'ells, en particular dels més necessitats.

Jo sóc la Blanca, i sóc de Tarragona. La meua fe també és fruit de diversos punts d'inflexió a la meua vida. També tinc una història real que vaig poder compartir amb els joves que he esmentat, i amb 130 més. Ha estat a la Trobada

de Joves Missioners organitzada per les Obres Missionals Pontifícies a Madrid del 13 al 15 d'abril. Ens hi hem trobat vinguts de cada racó de la geografia espanyola, moguts per la nostra experiència a la missió, o per l'anhel de realitzar-la algun dia. En qualsevol cas, moguts per la fe i la caritat vers els més necessitats.

Joves, molt joves. Nois i noies que han tingut l'oportunitat de veure's reflectits en multitud de testimonis, que han après amb ponències i que han compartit la seva realitat d'igual a igual, i que tornen a les seves diòcesis sabent que Déu es troba allà on hi ha algú altre, que la seva llar no té fronteres.

A molts, la missió *ad gentes* ens ha ensenyat a estimar. A d'altres, haver conegut l'amor de Déu els porta o els portarà a realitzar una experiència missionera. Al llarg de la nostra vida Déu es planta davant nostre per fer-nos caure del cavall, del cavall de l'egoisme, del cavall de la ceguesa, del cavall de la comoditat... pot ser abans o després, no hi ha edat. Però quan passa ja res no torna a ser el mateix. Déu t'omple el cor, fins a tal punt que no te'l pots quedar per a tu sol. La nostra fe ens és donada per ser compartida, i en compartir-se s'alimenta i es continua nodrint. Aquesta reflexió no és meua, o no és només meua. La trobada ha deixat espais per a aquesta posada en comú entre joves, una comunió veritable entre aquells als quals la societat titlla de poc compromesos.

Encara ressonen algunes frases al meu cor... «No vull reservar-me, m'he de donar als altres completament», deia el Ferran. «Em sento joïós en Déu, que és més que alegre», deia l'Andrés. «Vull seguir trobant Déu en la brillantor dels teus ulls», deia l'Ana. «Jo era petita, i ara sóc la petita de Déu», deia la Dunia. «Fins i tot en el rebuig dels altres, res ja no té sentit sense Ell», deia la Laura. No són els pensaments de joves poc compromesos.

Són joves que han comprès que se'ns reconeix per l'amor que ens tenim, que han après de la missió que cal substituir l'odi i el rancor per somriures i per abraçades, abraçades que tots necessitem i que ens apropen a Déu. I viuen aquest camí de vida en Déu amb alegria, una alegria contagiosa, i com a tal, decideixen trobar-se, com en aquest cap de setmana, per transmetre i manifestar la seva fe. I tu? Com manifestes l'alegria de la teua fe?

Fernando Redondo

MONESTIR DE MONGES CLARISSES DE SANTA MARIA DE JERUSALEM DE BARCELONA

PASTES DE NATA 5 euros 400 g
INGREDIENTS: farina de blat, nata, mantega, oli i sucre.

MAGDALENES 2 euros 6 unitats
INGREDIENTS: farina de blat, sucre, llet, ou pasteuritzat.

ESTRELLES 4,50 euros 400 g
INGREDIENTS: mantega, mantecrema, sucre, farina de blat, cireres.

PASTES DE TE 5 euros 400 g
INGREDIENTS: mantecrema, ou pasteuritzat, sucre, farina de blat, xocolata.

ROSQUES BLANQUES 4 euros 400 g
INGREDIENTS: mantega, mantecrema, sucre, anís molt, farina de blat.

BIENVENIDAS 4,50 euros 400 g
INGREDIENTS: farina de blat, sucre, vi blanc, mantega, ametlla.

CORS 4,50 euros 400 g
INGREDIENTS: farina de blat, sucre, mantega, mantecrema, ametlla.

NEVADITOS DE LLIMONA 4,30 euros 400 g
INGREDIENTS: mantecrema, llimona, sucre, farina de blat.

DOLÇ D'AMETLLA 7 euros 300 g
INGREDIENTS: farina de blat, aigua, vinagre, mantega, ametlles.

PANELLETS 15 euros 500 g
INGREDIENTS: ametlla, sucre, moniato.

ROSSELLAS 5 euros 400 g
INGREDIENTS: llard, sucre, farina de blat, ou pasteuritzat, essència de vainilla, essència de llimona.

Pg. Mare de Déu de l'Estrella, s/n
08017 Barcelona
Tel. 932 040 675
Fax: 932 055 430
convento.jerusalen@hotmail.com

Els pelegrins «pro Christo» segons sant Oleguer, arquebisbe de Barcelona (i 3)

J. M. Martí
Bonet
Canonge

Així, doncs, en el concili de Siquem de Samaria (anomenat també Neplusa, Neàpolis) es van promulgar 25 cànons sobre les relacions entre musulmans i cristians i altres temes de moralitat. Són cànons molt durs que només es poden entendre en l'ambient en el qual vivien molts d'aquells soldats croats, amb transgressions constants de les normes més fonamentals del cristianisme. Es veu que hi havia molta corrupció i en un regne mig monacal i guerrer les transgressions (fins i tot sodomia...) es pagaven molts cops amb la pena de ser cremat viu.

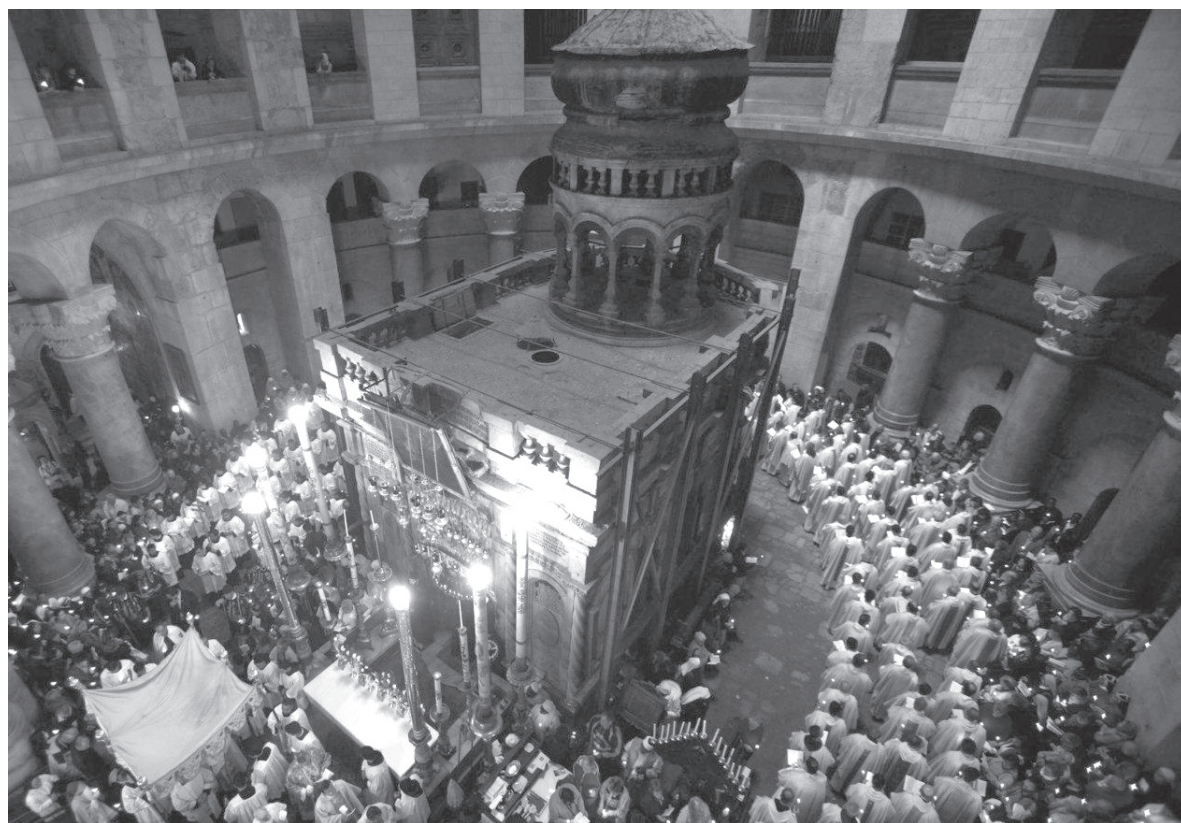
Més penós era veure com es jutjaven els qui tenien relacions amb sarraïnes: la pena més petita era la lapidació, i a la sarraïna se li trencava el nas. Els sarraïns no podien vestir com els croats, i si ho feien eren castigats. Òbviament l'actitud del nostre sant Oleguer seria totalment oposada a aquests cànons, tant és així que probablement ens el podem imaginar assistint a aquest concili, i aixecant la seva «veu potent» contra les penes que s'imposaven.

Ell —com es pot veure en la seva actuació a Tarragona— no volia saber res amb la violència, perquè no volia continuar l'exemple de tants antecessors seus que sobresortien més per fer servir l'espasa que no pas el bàcul: o sigui, preferia destacar per les benediccions pacífiques, sacerdotals i de perdó. La referència, doncs, a aquest concili servirà, almenys, per veure la situació objectiva de molts d'aquells pobres croats que si bé havien anat a Terra Santa seguint el noble ideal del pelegrí o de la milícia cristiana de recuperar els llocs sagrats en els quals va viure Jesucrist, va morir i ressuscitar per nosaltres, no deixaven de ser homes pecadors. I sembla que pecadors ho eren i molt. Seria un contrast molt lamentable.

Trobant-se pelegrí a Jerusalem, Oleguer va assistir als cultes del Sant Sepulcre i va aconseguir, fins i tot, una relíquia de molt de valor: una part de la làpida d'aquest sepulcre. No sabem com la va traslladar a Barcelona, però sí que hi ha molts documents que ens ho acrediten.

Sant Sepulcre a Barcelona

Una empremta important de les croades i del gran amor que Oleguer va professar al Sant Sepulcre és l'erecció d'un altar (o capella) a l'interior de la catedral romànica de Barcelona. Possiblement era la capella més important després de la cripta dedicada a santa Eulàlia. D'aquest altar tenim moltes referències en el diplomatar de sant Oleguer, però les més significatives són la donació feta pel canonge Ardenci i la col·locació en la lipsanoteca de l'altar de Sant Andreu del Palomar d'un

fragment del sant sepulcre que —com hem dit— va portar sant Oleguer de la peregrinació a Terra Santa entre els anys 1120-1122.

Hi ha un document en el qual consta que el canonge Ardenci dona un alou que es trobava sota l'aqüeducte de Barcelona en un lloc anomenat Pereiró. El va donar a l'altar del Sant Sepulcre de la catedral, amb la condició que en el mateix altar cantés una missa un sacerdot escollit pel mateix capítol catedralici, durant tots els dilluns, dimarts i dissabtes de l'any.

L'abat de Cluny també va anar a Terra Santa, possiblement en la mateixa època que sant Oleguer, i d'allà va portar la llança que va traspasar el costat de Jesús; però el nostre sant, com hem dit, se'n va emportar una relíquia més gran: un gran fragment de la llosa del sepulcre. Possiblement aquesta relíquia es custodiava en l'esmentat altar, tot i que en ocasions se'n va extreure algun fragment, com és el cas de Sant Andreu del Palomar, tal com explicarem tot seguit.

En els darrers anys de Ramon Berenguer III, la pressió dels almoràvits va ser insuportable. Les ràtzies constants a Catalunya i Aragó es caracteritzaven per la intransigència religiosa. El líder dels almoràvits va ser el califa Ah ibn Yusuf (a. 1106-1143) que va ser un malson tant per a Alfons I el Batallador com per a Ramon Berenguer III. Aquest, si no hagués estat pels almoràvits l'any 1126, hauria conquerit Lleida, però la presència d'aquells en aquelles terres va fer que el nostre comte patís a Corbins la major derrota de la seva vida. També va ser un fracàs l'expedició marítima d'acord amb els sicilians al litoral mediterrani l'any 1127. Ramon Berenguer només esperava l'ajuda dels templers, perquè no es podia refiar d'Alfons I el Batallador. Aquests devien ser els consells que li donaven Oleguer i Guillem Ramon

«L'abat de Cluny es va endur de Terra Santa la llança que va traspasar el costat de Jesús; però sant Oleguer es va emportar una relíquia més gran: un gran fragment de la llosa del sepulcre»

de Montcada (senescal del comtat) al comte Ramon Berenguer III.

Immediatament després de la mort de Ramon Berenguer III (juliol del 1131) i aprofitant el canvi en el lideratge dels comtats, sembla que els almoràvits van fer una ràtzia a Sant Andreu del Palomar amb un gran exèrcit (*exercitus magnus moabitarum*). El nou comte (Ramon Berenguer IV) estava preocupat perquè a la part oest del seu comtat les coses no li anaven gaire bé. Alfons I el Batallador, aprofitant també el canvi al comtat de Barcelona, intentava ocupar Mequinença i Horta de Sant Joan. En aquest estat de les coses, es va produir, com hem dit, la ràtzia a Barcelona dels almoràvits. La parròquia de Sant Andreu del Palomar va ser la més afectada. Van entrar a l'església i la van profanar. Van deixar l'església en un estat lamentable, plena d'immundícies. Calia, quan els almoràvits deixessin la població, que l'església «fos reconciliada», posant un altar nou, amb l'ara i fins i tot relíquies noves. I així va ser que el 12 de gener del 1132, present el nostre sant Oleguer, tal com ens indica un document copiat al *Liber Antiquitatum* de

l'arxiu de la catedral de Barcelona. Les relíquies van ser les de sant Cugat, de santa Eulàlia de Mèrida, sant «Masse» i un fragment de pedra del gloriós sepulcre de Nostre Senyor. Cal advertir que entre aquestes relíquies no trobem les de santa Eulàlia de Barcelona, sinó de Mèrida, per tant, en aquest temps es retia culte a la nostra diòcesi a les dues verges i màrtirs. També s'observa que extramurs de la ciutat hi havia molta devoció a la santa de Mèrida.

Indulgències i peregrinacions actuals

A l'edat mitjana les paraules «indulgència» i «peregrinació» podien tenir diferents significats; així, per exemple, es deia

que el croat era també «pelegrí» i no només el que anava a Terra Santa, sinó també el que anava a la conquesta de les terres dels sarraïns i aconseguien alliberar de la captivitat, en aquelles terres, els captius cristians. Alhora, la mateixa paraula «peregrinació» també s'aplicava a la pràctica penitencial —imposada després de cometre un pecat greu— d'evangelitzar en terres paganes. Aquells i aquests eren els *peregrini pro Christo*, molt semblants als actuals: per exemple, quan practiquem cristianament i en un ambient penitencial la peregrinació als llocs sacres de Palestina, Roma o Compostel·la, o simplement a santuaris i fins i tot catedrals o temples especialment sacres, complint, alguns cops, una promesa o vot de devoció adreçat a la Mare de Déu o una imatge preeminent o relíquia d'algun sant o santa.

Avui dia tenim uns documents aclaridors del Concili Vaticà II i del catecisme actual vigent que defineixen el que és una indulgència plenària i el que és una peregrinació. Però aquests conceptes, en part, ja es poden deduir dels textos de la Bíblia.

Així mateix nosaltres hem d'introduir-nos en el temple per antonomàsia, que és la catedral, per a la trobada amb Déu, que misericordiosament ens perdona; d'aquí que puguem dir aquesta frase equivalent: «Déu ens atorga la seva indulgència», i aquesta és la nostra condició de pelegrins.

En diferents circumstàncies, el cristià és cridat a fer promeses a Déu. El baptisme i la confirmació, el matrimoni i l'ordenació, les exigeixen sempre. Per devoció personal, el cristià també pot prometre a Déu un acte, una pregària, una almoïna, una peregrinació, etc. La fidelitat a les promeses fetes a Déu és la manifestació de respecte a la Majestat divina i d'amor cap a Déu fidel (Catecisme n. 2101), per això a Déu plau la peregrinació i altres pràctiques devocionals.

Un dia passejant amb Antoni Gaudí

Pau Estrada presenta el seu llibre il·lustrat sobre el cèlebre arquitecte català

Joan Piñol
Barcelona
Fotos: Agustí Codinach

La passió que ha suscitat l'arquitecte Antoni Gaudí s'ha concretat en una extensa bibliografia sobre ell i la seva obra. Abunden moltes publicacions però, tot i així, encara hi ha autors que són capaços d'oferir-ne una perspectiva nova. Aquest és el cas del llibre *Un paseo con el señor Gaudí*, escrit i dibuixat per Pau Estrada i publicat per Editorial Joventud, que es va presentar l'11 d'abril passat al saló de la Caritat de la Biblioteca Nacional de Catalunya.

L'acte de presentació va comptar amb les intervencions d'Elodie Bourgeois, editora del llibre; Daniel Giralt-Miracle, estudiós sobre Gaudí, i el mateix autor. El lloc triat per acollir la xerrada no era casual, perquè Gaudí va morir a l'Hospital de la Santa Creu, on actualment hi ha la Biblioteca Nacional. En la presentació es va poder observar per què aquest llibre és tan especial. Consisteix en la suma de text i il·lustracions que recreen un dia en la vida de Gaudí. Així doncs, l'obra és fruit d'una compensada barreja entre ficció i realitat, entre imaginació i anècdotes reals. Tanmateix, com va voler destacar l'editora, «res no està deixat a l'atzar perquè tot està pensat i estudiat». En aquest sentit, l'acte de l'11 d'abril va permetre veure de primera mà tot el treball de recerca realitzat per l'autor per tal de reproduir mimèticament una època, unes persones, unes rutines i un arquitecte tan especial com era Gaudí.

Recerca exhaustiva

L'autor del llibre, Pau Estrada, va explicar concisament com es va produir el treball d'elaboració de l'obra. Després d'haver fet dos llibres sobre art —un sobre Picasso i un altre sobre la construcció de la catedral de Florència—, es volia atrevir amb un altre personatge artístic. La tria va ser clara: Antoni Gaudí. Des de llavors es va posar a treballar durant dos anys per tal d'endinsar-se en la vida de l'arquitecte de Riudoms. La primera constatació va ser que era una persona de rutines molt fixes que duia una vida ordenada. En conseqüència, va prendre pes la idea de convertir el llibre en la narració d'un dia en la vida de Gaudí. Això sí, un dia ficcionat que pogués aplegar en vint-i-quatre hores els diversos aspectes de la vida de l'arquitecte.

El procés de conèixer millor la vida del creador de la Sagrada Família va xocar amb un problema important: l'escassa informació que hi ha sobre la vida de Gaudí. En efecte, la seva vida privada, personal i íntima és quasi desconeguda. «Fins i tot vaig descobrir que a penes hi ha fotografies de Gaudí i les que hi ha no tenen gaire qualitat», reconeix Estrada. Tot i així, basant-se en llibres, memòries d'altres persones, fotografies de l'arxiu dels Amics de Gaudí i altres fonts diverses,

va poder aplegar prou informació per fer un retrat precís. «Estrada ha fet un autèntic capbussament en la vida de Gaudí», va explicar Giralt-Miracle.

D'altra banda, també calia endinsar-se en la pròpia vida dels barcelonins de principis del segle XX. Calia saber com vestien, com eren i quin aspecte tenien els carrers de la Ciutat Comtal. A través de fotografies i gravacions de l'època, Estrada va poder plasmar molts elements de la vida quotidiana de la ciutat com ara els venedors, els ciclistes, els capellans, etc. Fins i tot gràcies a un vídeo de l'any 1908 va poder recrear un tramvia, aspecte central en la mort de Gaudí, atropellat per un d'aquests vehicles l'any 1926.

Si calia dibuixar i explicar Gaudí, també calia crear un personatge autèntic que respongués a l'autèntica realitat històrica de l'arquitecte. Un dels aspectes que Estrada va voler respectar va ser la imatge pietosa i cristiana de l'arquitecte. «Vaig veure que a la seva època era víctima de la ironia dels dibuixants de vinyetes, que el retrataven com un vell, mig

vagabund, obsessionat amb la Sagrada Família», va dir Estrada. Així doncs, hi havia una imatge popular d'un Gaudí espiritual, però també asceta i peculiar. L'autor també es va fixar en la relació que hi havia entre el comte Güell i Gaudí, que van viure junts al Park Güell durant uns anys. «Una relació d'amistat molt profunda, de persones que s'entenien i es respectaven», segons Estrada. En definitiva, el llibre ofereix una panoràmica completa de la vida de Gaudí sumant de manera natural tots els aspectes de la seva vida quotidiana: el taller de la Sagrada Família, el Park Güell, la Pedrera, la relació amb el comte Güell, etc.

Una història familiar

Un altre aspecte que l'autor ha volgut reflectir en el llibre és la seva pròpia història personal. Estrada, nascut al barri de Gràcia, solia anar a jugar al Park Güell, on va aprendre a anar amb bicicleta. A més, al llibre ha volgut fer un petit homenatge als seus avis, que es van casar a la Sagrada Família, i a un parent seu que havia treballat per a Gaudí. Per tant, el llibre s'entrellaça de manera subtil amb la història familiar d'Estrada. Com va dir-li Daniel Giralt-Miracle: «Es nota que, per a tu, Gaudí forma part de la teva vida i que has fet un llibre empeltat de les teves arrels sociològiques.» Aquesta implicació personal va ser el detonador, en bona part, perquè Estrada decidís escriure també el text del llibre. Les seves dues anteriors obres, *Picasso i Minou* i *Pippo el boig*, tenien les seves il·lustracions, però el text era d'un escriptor. Aquest cop, per tant, és la primera vegada que també escriu el text.

El crític d'art i expert en Gaudí, que ha rebut aquest 2013 la Creu de Sant Jordi per la seva tasca sobre l'arquitecte, va elogiar el llibre d'Estrada. «No has traït la figura de Gaudí i no has fet un personatge artificial», va dir Giralt-Miracle a l'autor. A més, va reflexionar sobre el llibre i va recordar que no es tracta d'un assaig estudiós, sinó d'un passeig. En conseqüència, és una obra pensada per a un públic més aviat infantil però que els adults poden llegir. A més, Giralt-Miracle va elogiar l'estil del dibuix d'Estrada, de qui va dir que pinta «amb molta passió i sentiment».

L'acte de presentació, en una atapeïda sala de la Biblioteca Nacional, va permetre veure fins a quin punt l'autor s'ha preparat a fons la documentació sobre Gaudí. La seva exposició va permetre acostar-se al personatge d'una manera nova, plena d'anècdotes i d'històries plenes d'humor. Estrada va entrellagar la seva pròpia experiència familiar, la vida de Gaudí i la fesomia de la ciutat de Barcelona i dels seus habitants. El mateix Giralt-Miracle va reconèixer que havia quedat perplex del coneixement sobre l'arquitecte que Estrada va demostrar. «En quaranta anys no havia sentit mai una conferència tan amena sobre Gaudí», va afirmar el crític d'art.

DANIEL GIRALT-MIRACLE:
«L'autor ha fet un autèntic capbussament en la vida de Gaudí»

«El llibre és fruit de dos anys de feina d'investigació sobre la vida de l'arquitecte, les seves rutines i la vida dels barcelonins de l'època»

Descobrir el sentit dels objectes d'art sacre medieval

És el propòsit essencial de l'exposició «Facies fidei», que es pot veure al MEV

Miquel Àngel Codina
Vic

El Museu Episcopal de Vic (MEV) presenta *Facies fidei. Expressions artístiques de la fe cristiana a la Catalunya medieval*, una mostra que aplega obres del període medieval que han estat cedides pels museus diocesans de Barcelona, Girona, Lleida, Solsona, Tarragona, Tortosa i Urgell. Les peces estableixen un diàleg amb creacions de la col·lecció del museu. Promoguda dins de l'Any de la Fe, *Facies fidei* es pot visitar fins al proper 27 d'octubre i ha estat possible gràcies a la col·laboració del Cercle del MEV.

L'exposició vol oferir les claus per interpretar l'art religiós a través de set àmbits (un per a cada peça convidada): la Creació, l'Encarnació, l'Eucaristia, la Creu, la Santedat, la Paraula i la Vida. «L'objectiu és facilitar al visitant la comprensió de les obres d'art sacre medieval en el seu context espiritual i funcional. Així podem copsar com els homes i les dones de la Catalunya medieval vivien els conceptes bàsics de la fe cristiana a través d'aquestes obres d'art, ja sigui com a escenografies o com a objectes que es feien servir per al culte», explica el comissari Marc Sureda.

En el cas de la Creació i l'escena del pecat original, molt present en les esglésies medievals, s'estableix un diàleg entre una escena de les pintures murals de Sant Martí Sescorts (segle XII) exposades al MEV i la crismera del monestir de Sant Pere de Rodes (segles IX-X), cedida pel Museu Diocesà de Girona. A l'àmbit de l'Encarnació,

«Paral·lelament, el MEV promou i acull activitats complementàries relacionades amb l'art medieval»

en què Maria accepta ser la Mare de Déu, la comunicació es forja entre les pintures murals de Sant Martí del Brull (segle XII) i l'escultura de la Mare de Déu amb el Nen del Museu Diocesà i Comar-

cal de Solsona (segle XII). L'Eucaristia, amb el relat evangèlic del Sant Sopar, s'il·lustra amb la pintura mural del Sant Sopar de la capella de Santa Caterina de la Catedral d'Urgell (segle XIII), que forma part del fons del MEV, i el calze i la patena del santuari de Núria (segle XIII), cedida pel Museu Diocesà d'Urgell.

La Creu, on Jesucrist va ser condemnat a morir, s'explica mitjançant el retaule de la passió, mort i resurrecció de Crist de Bernat Saulet (segle XIV) del MEV i la Veracreu de l'arquebisbe Arnau Sescomes (segle XIV) del Museu Diocesà de Tarragona. El diàleg a l'entorn de la Santedat, l'exemple de la vida dels sants, s'il·lustra amb el retaule de Santa Clara de Vic (segle XV) i el sarcòfag de Santa Maria de

Cervelló (segle XIV), aportat pel Museu Diocesà de Barcelona.

Els dos darrers àmbits són la Paraula, plasmada en la Bíblia, i la Vida, amb el judici final. En el cas de la Paraula, el diàleg s'estableix entre la taula de Sant Pere de Torelló (segle XV) i la Bíblia minia-da de l'Arxiu Capítular de Tortosa (segle XIII). Pel que fa a la Vida, s'il·lustra amb el retaule de Sant Miquel de Cervera (segle XV) del MEV i el relleu de la Resurrecció dels Morts, obra d'alabastre del taller de Bartomeu de Robió (segle XIV), del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal.

Paral·lelament a *Facies fidei*, el MEV promou i acull activitats complementàries relacionades amb l'art medieval. El 26 de juny, el MEV

acollirà la segona jornada sobre Art Religiós a Catalunya, coorganitzada amb l'Institut Superior de Ciències Religioses. El setembre tindrà lloc la conferència *Art, litúrgia i fe a l'edat mitjana*, dins del cicle «Parlem d'art», a càrrec de Marc Sureda, conservador del MEV, que explicarà els continguts i l'eix discursiu de l'exposició. A l'octubre es farà la jornada «Experiència artística i experiència religiosa en l'educació», organitzada per la Fundació Escola Cristiana i el museu. El 25 d'octubre, com a cloenda de l'exposició, es farà una jornada científica dedicada a la figura de Mn. Josep Gudiol, pare de l'actual MEV i un dels pioners de la història de l'art a Catalunya, que s'organitza conjuntament amb el Museu de Lleida.

Gent de casa

Joan Baptista Rebull i Lluís, sacerdot i músic

A finals del segle XIX, el 23 de gener del 1899, va néixer al Molar, al Priorat, Joan Baptista Rebull i Lluís. Vinculat a altres contrades, és a Vilassar de Mar on la gent se'l va fer seu, fins al punt que avui hi té un carrer dedicat al seu nom.

Definir Joan Baptista Rebull és fàcil. Bàsicament, sobre dues coses va girar la seva vida: d'una banda, el ministeri sacerdotal i la tasca pròpia de dedicació a la feligresia, i, de l'altra, la música. Totes dues, música i sacerdoci, van ser vocacionals i de lliurament absolut.

De ben jove va ingressar al Seminari de Tortosa, on va aprendre polifonia clàssica i catalana, però acabà els estudis eclesiàstics al Seminari de Barcelona, on va finalitzar també els

de composició i harmonia de la mà de Vicent Maria de Gibert.

Com a capellà, passà per les parròquies de Corbera de Llobregat, Sant Pere de Terrassa, Sant Francesc d'Assís al Poble Nou de Barcelona i Sant Andreu de Palomar. El 1935 va arribar a la de Vilassar de Mar, de la qual ja mai més no en marxaria, fins a la seva mort. Va exercir quaranta anys de rector, va fer milers d'amics i fou estimat i considerat com un veí més del poble.

En l'aspecte musical, Mn. Rebull va viure dins del món cultural d'aquella Catalunya, si bé no clandestina, sí discreta o de resistència amb personatges com els preveres Ramon Muntanyola o Pere Ribot. Entusiasta de la música de Bach, bona part de

les seves composicions s'inspiren en el compositor i organista alemany. De la seva extensa obra, l'arxiu de l'Escolania de Montserrat té gairebé centenar i mig de composicions manuscrites, com les misses *In honorem assumptionis beatae Mariae Virginis*, *In nomine Iesu* o *Canticum novum*.

Mn. Rebull va musicar una seixantena de poemes del seu amic Mn. Pere Ribot i Sunyer, del qual parlàvem en aquesta secció al número 1.701 de *Catalunya Cristiana*. També ho féu amb les nades d'un altre amic seu, Mn. Ramon Muntanyola, personatge del qual ens haurem d'ocupar en aquesta secció. També ho feia amb els madrigals compostos pel seu nebot Nolasca Rebull o amb els goigs dels sants muntanyencs,

Joan Pallarès-Personat

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

artísticament editats amb xilografies d'un bon amic seu, Antoni Gelabert i Casas. Així mateix, foren celebrades les seves felicitacions nadalenques, que puntualment lliurava cada any durant més d'un quart de segle.

Va morir a Vilassar de Mar el 27 de març del 1974, als setanta-cinc anys. Les seves exèquies es van oficiar a la parròquia de Sant Joan d'aquesta població.

• Per saber-ne més: Tomàs Mayor Nimes, *Breu acostament a la figura de mossèn Joan Rebull*. Singladures, Vilassar de Mar, desembre del 2011.

Salmistes del segle XXI

El grup de rap Dawidhs publica el seu primer treball «Fijos los ojos»

Samuel Gutiérrez

Són rapers de Déu. Salmistes del segle XXI. Les cançons de Dawidhs, el primer grup catòlic de rap a Espanya, són autèntiques pregàries nascudes de les entranyes mateixes de la cultura hip-hop. Els joves Fresh Sánchez, Simply Marta, Blanca-White i Smdani acaben de presentar el seu primer treball junts, *Fijos los ojos*, que ja es pot descarregar gratuïtament des de www.dawidhs.org. Els dons que han rebut de franc, els volen donar de franc. I no perquè els falta força o qualitat..., sinó perquè estan convençuts que els han rebut de Déu. El seu rap és un rap atrevit i fresc, amb melodies enganxoses i lletres profundes, que busca sobretot compartir amb els altres la mateixa experiència personal de fe. «Creiem que en rapejar l'Evangeli i la nostra vivència de Déu, pot haver-hi persones que s'apropin a l'Església des d'una altra perspectiva —explica Sánchez, professor de primària i pare de família—. Cal trencar motllos i que la gent vegi que a l'Església hi ha molta diversitat i que hi cap tothom, però això sí, amb els ulls fixos en Jesús.»

Per a Dawidhs, el líder del qual Daniel Pajuelo (Smdani) és religiós marianista camí del sacerdoti, cantar és una manera molt vistosa d'evangelitzar, d'arribar als més joves i d'oferir-los el missatge de l'amor de Déu. «És el Senyor qui ens ha convocat —afirma Smdani— i

confiem que Ell farà germinar el fruit d'aquesta sembra que hem fet amb la nostra música a la xarxa.» Per això no es plantegen signar amb cap discogràfica ni programar gires de concerts: «Enregistrem i compartim la nostra música per fidelitat al nostre ésser cristià.»

De procedències i sensibilitats ben diferents, els components de Dawidhs comparteixen tres eixos essencials de la seva vida: l'amor a Déu, la pregària i la bogeria de compartir la seva experiència de Déu a través del rap. No pretenen, però, viure de la música, sinó que es tracta més aviat d'una passió posada al servei de l'Evangeli. Ni tan sols els seus membres es consideren pròpiament artistes catòlics. «Tots tenim altres responsabilitats que reclamen la major part del nostre temps —precisa el líder del grup—. Trobem temps per al rap perquè forma part de la nostra manera de sentir i d'expressar la fe.» En aquest sentit, no hi ha gires de concerts programats, malgrat que estan oberts al que pot anar sortint. «Creiem fermament que som a les mans de Déu. De fet, el grup romandrà obert per acollir més rapers catòlics que vulguin testimoniar l'amor de Déu en la seva vida d'aquesta manera», assenyala Smdani.

Joves a contracorrent

Fidels a la cultura hip-hop, el rap de Dawidhs conté unes lletres atrevides, interpel·ladores, gairebé punyents, i en

Descarrega't
«Fijos los Ojos»
a www.dawidhs.org

el seu cas, també explícitament cristianes. Als seus llavis els 15 temes del seu primer treball musical es converteixen en autèntica força de Déu. No són especulacions abstractes, sinó que sorgeixen de la vida real, de la seva mateixa experiència. Són versos que neixen de les entranyes i que van directes al cor. Versos que, com asseguren també a la portada del seu àlbum, van dirigits a un Rei, al seu Rei, aquell que ha canviat la seva vida i que l'ha omplert de sentit: «*Una vez más el Señor llamó a mi puerta, y al abrirle me abrazó y me dio toda la fuerza, con la que Dios me alcanzó en aquella noche muerta, me llenó de su paz y otra vez Él me recuerda: que sin Él yo no soy nada y que a su lado se refuerza el amor, la amistad, el perdón y la alegría.*» Així comença la cançó *Nuestro Padre*, de la jove valenciana Blanca-White, enginyera industrial a l'Agència Espacial Europea. Per a ella, iniciar aquesta aventura musical no ha estat fàcil. «No havia pensat mai a publicar les meves cançons perquè són com el meu quadern espiritual —confessa la Blanca—. Però he entès que els

dons cal posar-los al servei dels altres i de l'Església.» I afegeix: «A mi, aquesta música realment em permet pregar i comunicar-me amb Déu de manera molt sincera, directa i a la vegada meditada, pausada, profunda, callada...» Això significa que qui rapeja prega tres vegades? «Potser sí! —exclama la jove valenciana—. El rap se serveix de moltes figures literàries per expressar un missatge, un sentiment, una vivència, un desig, una persona... Jesús!» I afegeix Smdani: «Pel valor que té el contingut de les lletres, la importància del testimoni personal i la seva capacitat de transmetre idees complexes amb un llenguatge directe, el rap és un canal privilegiat per encarnar l'Evangeli en la nostra cultura actual.»

Fresh Sánchez, Simply Marta, Blanca-White i Smdani s'han trobat «providencialment» en els camins de la vida. Els pocs concerts en què han coincidit —un d'ells a Barcelona, a l'Espai Notemo— han permès constatar la bona sintonia que hi ha entre ells. «En els concerts alternem cançons amb el testimoni explícit de la nostra fe, tot això en un clima de pregària —explica el religiós marianista—. Es produeix una connexió amb el públic única. Es podria dir que és més una celebració de la fe que un senzill esdeveniment musical.» Precisament va ser aquesta experiència la que els va animar a treure un disc junts. Així es va gestar *Fijos los ojos*. «Cadascun de nosaltres té el seu estil propi i creiem que en aquesta varietat molts més podran identificar-se i sentir-se cridats a renovar la seva relació amb Déu, a aprofundir el fet de ser Fills de Déu, i a donar ells mateixos testimonis de la seva fe amb els seus dons», afirma Smdani.

Allotjat a la web des del 26 d'abril passat, el primer disc de Dawidhs ha estat descarregat per més de 2.500 persones en gairebé 15 dies. És una xifra molt interessant per a un gènere com el rap, i a més cristià, a Espanya. Els components del grup estan molt satisfets i gràcies a la col·laboració econòmica de la gent també han pogut emprendre l'edició física del CD. De moment, 500 còpies, que també seran distribuïdes gratuïtament. «Ens agradaria que altres joves, en escoltar-nos —acaba dient Daniel Pajuelo—, se sentissin cridats a anunciar l'Evangeli d'aquesta manera.»

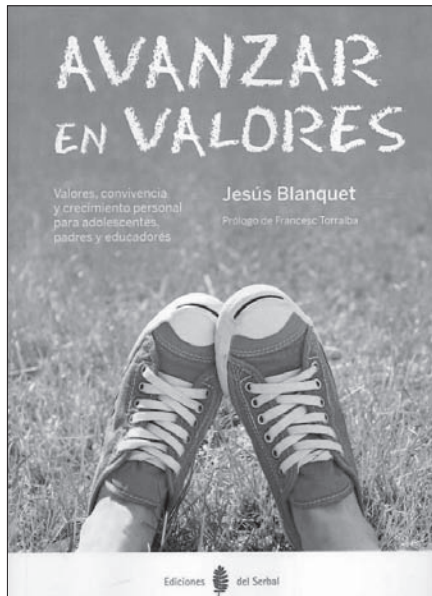

«Fills estimats! Pregueu, pregueu, i pregueu, fins que el vostre cor s'obri a la fe, com una flor s'obre als càlids raigs de sol. Aquest és un temps de gràcia que Déu us dona a través de la meva presència, amb tot, però, esteu lluny del meu cor, per això us convido a la conversió personal i a la pregària familiar. Que la Sagrada Escriptura sigui sempre un estímul per a vosaltres. Us beneixo a tots amb la meva benedicció maternal. Gràcies per haver respost a la meva crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 d'abril del 2013

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 - 1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

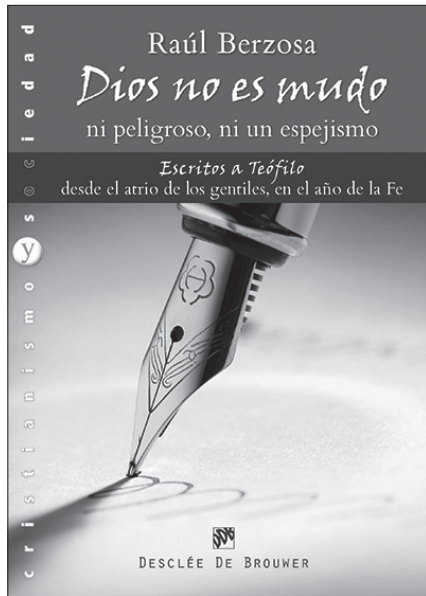
JESÚS BLANQUET
Avanzar en valores
Ediciones del Serbal,
2013, 192 pàg.

L'aventura d'educar

Aquest llibre del filòsof i pedagog Jesús Blanquet tracta sobre valors, convivència i creixement personal. Està dedicat a joves adolescents, i als pares i educadors que desitgin implicar-se en la tasca apassionant i complexa d'ajudar a créixer els seus fills i alumnes. Cadascun dels valors (afectivitat, pau...) compta amb un apartat de reflexió que conté textos, lectures i qüestionaris que són el pretext per al diàleg i la discussió.

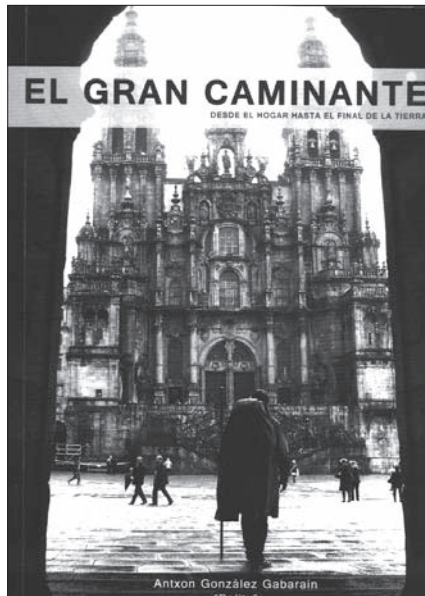
RAÚL BERZOSA
Dios no es mudo, ni peligroso, ni un espejismo Editorial Desclée de Brouwer, 2013, 472 pàg.

Tots els camins

Benet XVI va parlar d'«atri dels gentils» com un àmbit on les persones puguin entrar en contacte d'alguna manera amb Déu, encara que no el coneguin. La nova evangelització ha d'imaginar camins d'anunci de l'Evangeli també en aquests espais. És l'audàcia dels cristians de no renunciar mai a cercar positivament tots els camins que, en diàleg, corresponguin a les esperances més profundes i a la set de Déu dels homes.

ANTXON GONZÁLEZ GABARAIN
El gran caminante
Editorial Erroteta,
2013, 380 pàg.

Company samarità

Antxon González Gabarain va ser un pelegrí enamorat del camí de Santiago. Tot caminant va aprendre a ser feliç amb poques coses i a ser company samarità. I va aprendre que el camí és la fita i que és més important saber caminar que arribar. Antxon va voler plasmar els seus records i experiències del camí de Santiago en un llibre que va escriure, ple de pau, fins a la vigília mateixa de la seva mort. Més informació: www.elgrancaminante.com

FRÉDÉRIC LENOIR
Dios
Editorial Kairós,
2013, 280 pàg.

Una qüestió eterna

Aquesta obra és el resultat de més de tres dècades d'indagació en la qüestió de Déu, per part del filòsof i sociòleg Frédéric Lenoir. Amb la vocació d'apropar aquestes investigacions als lectors no especialitzats, l'autor respon a preguntes com ara: si Déu existeix, per què no el veiem?, és Déu una persona, una força, una energia, un principi creador?, el Déu dels jueus, cristians i musulmans és el mateix?, què diuen els filòsofs de Déu?

SÍLVIA SOLER
L'estiu que comença
Editorial Planeta, 2013, 226 pàg.

Vincle afectiu

Aquest volum recull els cinquanta anys de vida de Júlia Reig i Andreu Balart, vinculats abans de néixer per l'amistat de les seves mares, que havien imaginat amb il·lusió la possibilitat que heretessin aquest vincle afectiu o fins i tot que algun dia poguessin arribar a enamorar-se. Però tant la Júlia com l'Andreu volen sentir-se lliures d'un destí que s'obstina a unir-los. Aquesta novel·la de Sílvia Soler va guanyar el premi Ramon Llull 2013.

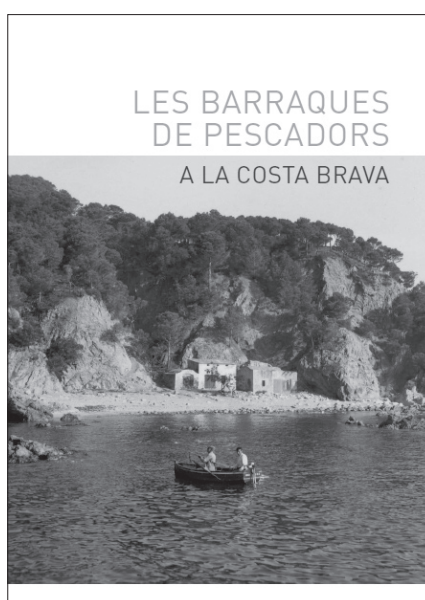
LISA CASALI
Cocina con el lavavajillas
Editorial Larousse, 2013, 120 pàg.

Cuina sorprenent

La calor que produeix un rentavajelles durant el rentat es pot fer servir també per cuinar. És ecològic, perquè no fa servir cap altra energia que la del rentat, i segur, perquè els aliments no entren en contacte amb l'aigua de la rentada. Aquest llibre conté les indicacions necessàries per aprendre a cuinar amb el rentavajelles d'una manera fàcil i segura, així com infinitat de receptes, classificades segons la temperatura dels diversos tipus de rentat.

JORDI TURRÓ
Les barraques de pescadors a la Costa Brava Fundació Ernest Morató, 2013, 180 pàg.

Recorregut evocador

El lector nostàlgic pot fer un recorregut evocador a través de les antigues barraques de pescadors —algunes encara es conserven— de la Costa Brava. Van ser l'autèntic embrió dels municipis que van néixer des de Portbou fins a Blanes. El llibre es completa amb un document sonor excepcional, de l'any 1945, que recupera el cant popular de les barraques i de les tavernes abans que el turisme transformés la costa.

4 AUTORS
Guia total Urban Londres
Grupo Anaya, 2013, 272 pàg.

Guia completa

En aquesta guia s'aplega tota la informació necessària per treure el màxim partit d'una visita a la capital del Regne Unit. A més de la guia completa de Londres, s'ofereix una part pràctica amb molta informació hotelera i gastronòmica, la qual cosa facilita els serveis turístics dels quals el viatger pot gaudir: hotels, restaurants classificats segons criteri de qualitat, etc. Inclou un pla intel·ligent per visitar Londres de dia i de nit.

Crítica literària

A cavall de la realitat i la ficció

Paulo Coelho és un autor prolífic i llegit, la xifra del nombre d'exemplars venuts mareja i la seva traducció s'estén a més d'una setantena de llengües. Podria seguir fent el panegíric de la coneixença de tal autor però no cal perquè de ben segur qui llegeix aquestes línies ja ho sap. Procuo fugir d'aquest tipus de publicacions perquè ja se'n parla prou arreu i, potser, no cal repetir-se. Però, vet aquí que em van regalar aquest llibre i superant la mandra em vaig posar a llegir-lo. Tres pàgines de «Prefaci i Salutació» van ser suficients per decidir a tirar endavant tot intentant situar-me en el context dels fets i en el món atractiu dels manuscrits. Parlaré d'aquests i dels altres per acabar aterrant en les reflexions que tal manuscrit novel·lat ofereix.

A la primera pàgina Coelho es refereix als manuscrits de Nag-Hammadi (Egipte, descoberts el 1945). Es tracta de textos de literatura gnòstica amb la dificultat de destriar quins són de literatura cristiana-gnòstica, quins van ser cristianitzats i quins van ser depurats d'elements cristians originals. La seva classificació agafa diàlegs, discursos, narracions, oracions... La investigació actual cerca la relació entre gnosi, cristianisme, judaisme, per dir-ho amb po-

PAULO COELHO
El manuscrit trobat a Accra
Proa, 2012, 159 pàg.

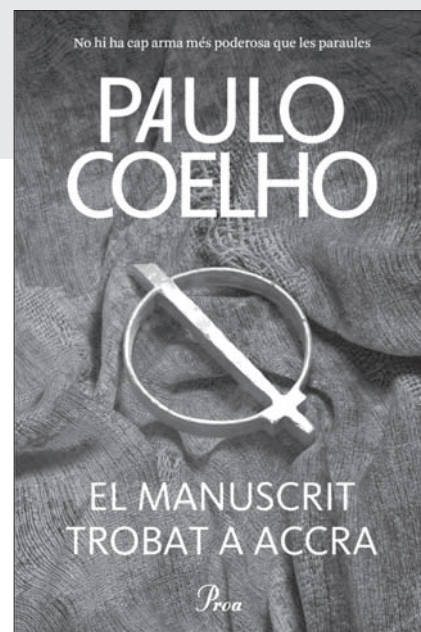
ques paraules. Entenent la gnosi com «un saber sobre els misteris divins reservats a una elit» i el gnosticisme com un «grup de sistemes del segle II dC» (Congrés de Messina, 1966): el gnosticisme és un ambient que es respirava en aquella època i no seria estrany un intercanvi d'idees i de simbologia amb el cristianisme. Val a dir que les puntuacions, i correccions, sobre tal definició mostren la falta d'unanimitat de la classe investigadora. Però per al tema que ens ocupa ja ens serveix aquesta aproximació.

Seguint Coelho, el 1974 un arqueòleg anglès troba a prop de Nag-Hammadi un manuscrit datat del 1307 i el seu origen el situa a Sant Joan d'Accra. «Per a la meua família avui som el 19 de juliol de 1099» diu, al manuscrit, el filòsof grec anomenat el Copte, en un ambient prebèl·lic perquè els croats estan a punt d'entrar a Jerusalem i proposen als seus habitants fugir o lluitar fins a la mort. La majoria decideix quedar-se.

Cristians, jueus i musulmans configuren la diversitat humana de la ciutat, i allò que el Copte diu serveix per a tots: només creu en el moment present i en el déu desconegut, creador d'una llei única que no es pot transgredir. Sense anomenar-lo, a vegades, es refereix a Jesús, però les seves paraules s'apropen i es distancien de l'ensenyament evangèlic sense contradir-lo perquè tal manuscrit tracta fonamentalment de valors. I això, com ho fa?

Seguim el Copte. El seu ensenyament és a demanda dels ciutadans de Jerusalem: «Vosaltres em fareu preguntes i jo us les respondré. És així com aprenien els mestres de la Grècia antiga» perquè la pregunta incita a la reflexió per poder ser satisfeta. La derrota i els derrotats, la soledat, allò útil-inútil, la bellesa (la interior és la que compta, però, aquesta, què és?), la incertesa i el coratge, l'amor (en lletra gran i petita), la mort, el patiment, l'ansietat, el miracle, els enemics... vaja, els mateixos

Rosa M. Boixareu Vilaplana
Síndica de Greuges
de la URL

temes d'avui acompanyats d'una reflexió que s'emmarca en un moment límit: la immediatesa de la conquesta amb la, molt probable, mort dels oients. Sembla com si el llibre ens estigués fent contínuament la mateixa pregunta: quan tot sembla perdut, què ens queda?

Crítica teatral

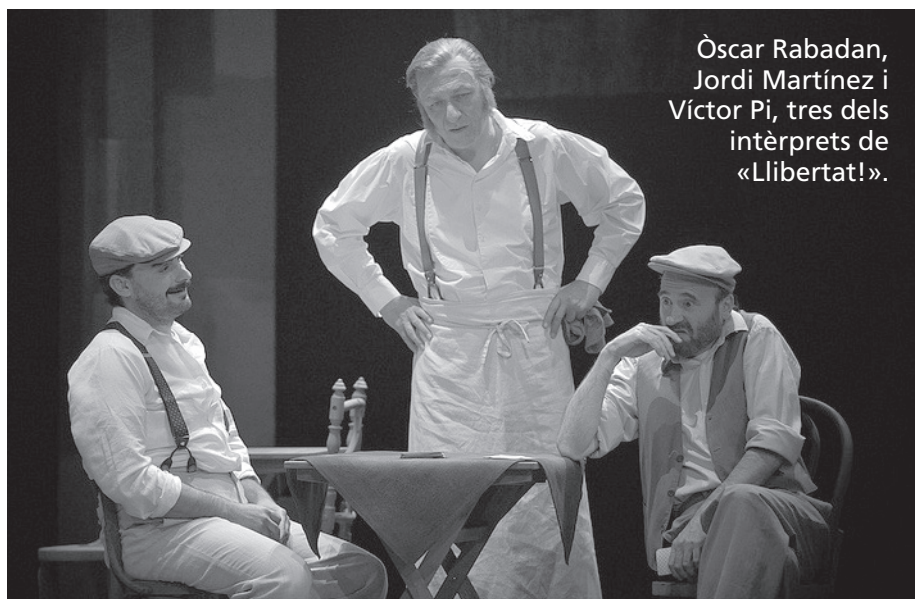
Si falla el present, que almenys se salvi el futur

LLIBERTAT!,
de Santiago Rusiñol.
INTÈPRETS: Óscar Kapoya,
Aina Sánchez, Roger
Casamajor, Jordi Martínez,
Quimet Pla, Maife Gil, Tilda
Espluga, entre altres.
DIRECTOR: Josep M. Mestres.
Teatre Nacional Catalunya,
Barcelona. Fins al 9 de juny.

El polifacètic Santiago Rusiñol (Barcelona, 1861 - Aranjuez, 1931) ja va posar el dit a la nafra quan va escriure l'obra *Llibertat!*, estrenada el 1901. Veure dalt de l'escenari l'escarni que es fa, per discriminació de color de pell, del petit «negrito» adoptat pel poble com a regal, a canvi de dedicar una plaça a nom del seu «amo», un indià, devia produir més d'un rampell de ventre.

El mateix rampell, malgrat els més de cent anys que ens separen de l'estrena que, a causa de la nova immigració, encara produeix la trama que destapa el que s'amaga en l'interior de la societat, en relació a la presència del petit «negrito» entre ells i, uns anys després, acollit a casa del president del Casino Menestral com un segon fill, fins que el

© David Ruano

Óscar Rabadan,
Jordi Martínez i
Víctor Pi, tres dels
intèrprets de
«Llibertat!».

drama explota quan aquest, enamorat de la filla de la casa (Florentina) demana al seu pare per casar-s'hi. I és que una cosa és ser negre i l'altra pretendre viure com un blanc.

La primera hora i quart de la representació respecta al màxim el plantejament de Rusiñol, tant de contingut com de llenguatge prefabricat, amb un adornament musical i de banderoles i domassos a pleret. I aleshores és quan, davant el perill de caure en una reproducció pamfletària d'un temps passat, es fa un viratge amb un *max-mix* so-

nor que va des de les vagues obreres de principi de segle XX, passant per la proclamació de la República, la guerra civil, la Dictadura, la recuperació de la Generalitat, fins als fets locals i internacionals com la presidència de Barack Obama i els moviments socials arran de la crisi moderna.

Un viratge que fa que els mateixos personatges de Rusiñol es converteixen en personatges d'ara mateix, però amb els mateixos conflictes i prejudicis que els revoltaven cent anys enrere, en una ambientació grisa, al voltant d'un arbre

sec, on el crit de megàfon no evita ni la política d'acomiadaments ni la plaga de l'atur. I és d'aquesta manera que es venç la possible baixada d'interès, vist a distància, de l'original de Santiago Rusiñol, i en canvi es fa créixer perquè, sense tocar gairebé ni una coma del que ja deia Rusiñol, l'obra flueix d'actualitat amb un realisme cru i devastador quan el protagonista, Jaumet Negre, i Martinet, l'intel·lectual progressista, fugen de l'escenari per fugir també de la terra que els ha enganyat amb falsa oratòria i hipocresia.

Amb un repartiment que ratlla la vintena d'intèrprets, l'obra explota al màxim les seves possibilitats amb una posada en escena escenogràficament austera, festiva en els seus inicis, amb fanfàrria inclosa, més dramàtica camí del desenllaç. Hi destaquen, al voltant de la parella protagonista, en Jaumet Negre (Óscar Kapoya) i Florentina (Aina Sánchez), dos personatges que, a l'inici de l'obra, tenen dos dobles encara infants, d'uns deu anys (el Negre Nen i Florentina nena), amb intervencions breus, però essencials en el plantejament, la manera de fer i de dir, i en el posterior desenllaç de la trama. Per a aquesta parella de petits actors, els espectadors brinden els millors aplaudiments, potser per aquell pressentiment intern que té tothom amb l'ai al cor: si falla el present, que almenys se salvi el futur.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
col·laborador de Ràdio Estel
andreusotorra@gmail.com

Per Francesc Nicolau

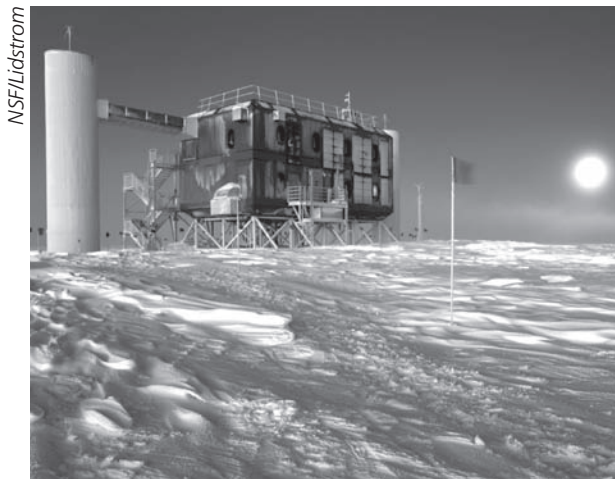
Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Sabeu què és l'«IceCub»?

Extracta d'un enorme detector de neutrinos instal·lat a l'Antàrtida. Com sabeu, els neutrinos són unes partícules subatòmiques molt esmunyedisses que es produeixen en quantitats immenses en les reaccions nuclears que es realitzen en el cosmos, sobretot quan una estrella fa el gran esclat de convertir-se en una «supernova». Però per molt abundosos que siguin els neutrinos són detectables amb dificultat. Per poder captar-ne la presència cal fer dipòsits molt grans d'aigua ben purificada rodejada de detectors de la «llum de Txerenkov» que es produeix quan un neutrino reacciona d'una certa manera amb el nucli d'algun àtom, cosa que passa en un percentatge baixíssim; un d'ells pot travessar la terra de banda a banda sense topar amb cap àtom! Els dos primers detectors de neutrinos que es van construir van ser el de Michigan (EUA) i el de Kamiokande (Japó), però ja són fora de servei. Un altre, que els japonesos van fer més tard i encara es troba de servei, és el Super-Kamiokande: és un recipient de 39 metres de diàmetre per 42 d'alçada que conté 50.000 tones d'aigua ultrapura. Ja fa 16 anys que funciona però s'ha vist incapaç de captar neutrinos d'altres energies.

Per això es va decidir en el món dels científics la construcció de l'«IceCub». L'esforç conjunt de 300

Laboratori del «IceCube» a l'Antàrtida.

especialistes en el tema, de 40 universitats d'Estat Units, Alemanya, Suècia, Bèlgica, Canadà, Japó, Nova Zelanda, Suïssa i Regne Unit, va fer que el 2005 ja es comencés el treball de portar a cap la idea d'aprofitar un lloc de l'Antàrtida en què el gruix del gel arriba a uns 2.800 metres per fer-hi aquesta gegantina instal·lació. S'hi han fet 86 forats de 60 cm de diàmetre

per 2.450 metres de profunditat injectant-hi aigua calenta. Cada una d'aquestes perforacions costà 35 hores de feina, que es va haver de fer havent-hi una temperatura ambient d'entre 30 i 40 graus centígrads sota zero, a una altura d'uns 3.000 metres. Després s'hi ficà un cable dotat de 60 mòduls òptics (petites esferes sensibles a la llum), en cada una d'aquelles cavitats, per obtenir així 86 columnes de detectors amb un total de 5.160 mòduls òptics. Com que l'aigua es glaça tot seguit hi van quedar ben fixos, que és el que es pretenia, però ara no és possible recuperar-ne cap d'ells en cas d'avaria, i per això es feren amb un disseny especial: el gruix del vidre és de 3 cm perquè pugui resistir la pressió de fins a 600 atmosferes que alguns han de suportar. Els dissenyadors calculen que tota la instal·lació pot aguantar bé uns 20 anys d'existència, que és la durada que es vol que tingui, com a mínim, aquest immens IceCub que s'ha anomenat així perquè equival a un immens cub de gel de més d'un quilòmetre cúbic de volum, ja que les 86 columnes que contenen aquells mòduls detectors estan separades les unes de les altres d'uns 125 metres.

No cal dir que el treball ha estat dur i també és molt costós el funcionament de tot el conjunt. Penseu que hi ha 300 ordinadors a la base antàrtica d'Amundsen-Scott que van fer l'anàlisi preliminar de les dades que es van rebent i després les transmeten al Centre de Madison als Estats Units. Que tot sigui per a la ciència! Ja ens comunicaran si arriben a algun descobriment important d'interès per a tothom...

Qüestions fonamentals plantejades per la biologia actual

20. Determinació de la natura físico-química dels gens

Al principi del segle passat s'havia arribat a la conclusió que eren uns «factors» reals, físico-químics, els agents que en les cèl·lules generatives actuaven de transmissors dels caràcters hereditaris. I T. H. Morgan ho demostrà clarament, i ho publicà el 1926, com explicàvem al capítol anterior. I s'anomenaren «gens» aquells factors de l'herència. Però encara no se sabia quina era la seva composició química. Ara ja la coneixem i, a més, com ja vam dir, tenim informació completa de molts «genomes» (conjunts dels gens d'una espècie) d'organismes diferents i bona part del nostre genoma humà. L'avenç de la genètica ha estat molt ràpid i també s'ha escatit com es transmet l'herència i com poden variar els gens. I ens diu Jouve que podríem definir la genètica actual «com la ciència que estudia el joc equilibrat i antagònic de la conservació i la variació [de l'herència biològica], en l'anàlisi del qual es troba la clau per explicar l'evolució dels éssers vius». I com s'arribà a esbrinar la constitució físico-química dels gens? És tota una història interessant:

L'ADN és la molècula que hi té el paper principal

Com a substància química l'ADN ja s'havia aïllat el 1869. El bioquímic suís Friedrich Miescher (1844-1895) va aconseguir fer-ho de nuclis de limfòcits humans i d'ous d'ocells, sense saber però encara res de la importància que tenia per a l'herència biològica. Atenent al seu origen s'anomenà *nucleïna*. No fou fins molt més tard que per la seva composició química s'anomenà àcid desoxiribo-nucleic, i abreujadament ADN, per les tres inicials que intervenen en la seva denominació. August

Weismann (1834-1914) va exposar, pel seu compte, la *Teoria del plasma germinatiu*, a la dècada del 1880, que afirmava que el material hereditari es transmet pel contingut en l'ou, i que ha de tenir una naturalesa química amb una estructura molecular ben definida, però ho feia sense atribuir-ho encara a la «nucleïna».

Quan T. H. Morgan mostrà que els gens es troben alineats en els cromosomes del nucli es ratificà aquella idea, però arribem al 1920 i encara s'ignora la naturalesa bioquímica dels suposats transmissors. En un primer moment hom va suposar que eren les proteïnes i no els àcids nucleics les portadores de l'herència. Les proteïnes poden ser molt complicades a partir dels 20 aminoàcids que les componen, i això feia pensar als biòlegs que, per la seva complicació, estarien elles capacitades per a aquesta missió.

Però a la dècada dels anys 20, quan ja es pogueren aïllar trossos de la macromolècula d'ADN, es va començar a pensar que també aquest àcid hi tindria un paper important. S'injectaren fragments d'ADN en bacteris que, quan els assimilaven, presentaven caràcters hereditaris nous, és a dir, s'hi feia una transformació genètica. Aquest fenomen es descobrí el 1928. L'anglès Frederic Griffith (1879-1941) va ser qui observà aquesta transformació, però encara no va saber interpretar-la. Pensava que la causant era la càpsula dels bacteris que injectava en els seus ratolins de laboratori.

Va ser el 1944 quan s'aclarí que era l'ADN i no les proteïnes el transmissor del material genètic. Els americans Oswald Avery, Colin MacLeod i Maclyn McCarthy ho demostraren amb un original experiment: transformaren

unes «soques» bacterianes de pneumococcus no nocius per als ratolins de laboratori en virulents mitjançant la incorporació al seu genoma d'ADN, que obtenien de l'exterior. Aquest descobriment marcava l'inici de la genètica molecular.

Configuració de la molècula d'ADN

Som al 1944 i s'ha vist el gran paper que té l'ADN en la transmissió de l'herència però encara no tenim la seva constitució molecular: com s'enllacen els àtoms en la gran molècula d'ADN? Com s'ordenen les bases que la componen?

Va ser l'any 1953 quan Francis Crick (1916-2000) i James Watson (1928) van publicar les seves conclusions sobre l'estructura de la molècula d'ADN: fa una doble hèlix llarguíssima, en forma d'escala de caragol. Ho van poder deduir de la interpretació dels espectres de difracció amb raigs X de les molècules orientades; mètode que havia iniciat Maurice H. F. Wilkins. El conjunt d'un ADN és com una llarga escala que té dues cadenes laterals formades per una alternança d'ara un sucre (una ribosa, i més exactament desoxiribosa) i ara un fosfat, que es van repetint, i de cadena a cadena uns esglaons fets cada un per la unió, per un pont d'hidrogen, de dues bases (anomenades nucleotídiques) que són o bé Adenina amb Timina o bé Guanine amb Citosina. Són aquestes quatre i només elles les que hi ha i es troben sempre unides com hem dit per formar l'escala. Les representarem per les seves inicials A, T, G i C. Les A i G són puríniques i les T i C pirimidíniques. Ara bé, cada macromolècula d'ADN és una formació que s'enrotlla helicoidalment, o sigui

que és de caragol l'escala que en resulta. I quan és el moment de duplicar-se per formar d'una cèl·lula dues, en la mitosi, es trenquen els ponts que sostenen les bandes i cada una de les dues meitats s'uneix amb una altra de nova que s'ha format a part i de manera que sempre les bases s'ajunten com hem dit.

Aquí hem de recordar que a la cèl·lula hi ha també, fora dels cromosomes, uns orgànuls anomenats ribosomes que contenen un altre «àcid nucleic», l'anomenat ARN (inicials d'Àcid Ribonucleic) que té una constitució gairebé igual a la de l'ADN, ja que només té dues variants: el sucre de les bandes laterals és ribosa (no desoxiribosa, té un oxigen més) i en comptes de la base pirimidínica timina (T) té Uracil, base també pirimidínica que es representa per U. La funció dels ribosomes serà precisament la de fabricar les proteïnes que l'organisme necessita segons les ordres que rebi de l'ADN de dins dels cromosomes. I com rebrà les «ordres» per fer-ho? Mitjançant un ARN «missatger» que és dins dels cromosomes i en transmetrà el missatge, i que per això s'anomena ARN missatger, abreujadament ARNm. La descoberta de l'ARNm va ser feta per Jacques Monod i François Jacob, premis Nobel de Fisiologia i Medicina el 1965.

Una qüestió més profunda encara s'havia d'aclarir: com s'ho fan les molècules d'ARN per fabricar les proteïnes que l'organisme necessita? Les proteïnes són també uns polímers llarguíssims formats per 20 aminoàcids. Segons els que s'enllacin i l'ordre en què es posin resulta la proteïna que es necessita. Quina correspondència hi ha entre els nucleòtids (esglaons de l'ARN) i els aminoàcids que s'uneixen? És el problema del codi genètic. En parlarem al pròxim capítol.

Des del carrer

THAIS, MARIA I ORIOL SÓN ELS MEMBRES DEL GRUP CLAU DE FE

«Les nostres cançons són una invitació a la pregària»

Samuel Gutiérrez

«Allà on les paraules no basten per lloar Déu, la música ens ajuda.» Aquesta cita del Youcat (n. 183) és una de les màximes del grup Clau de Fe, format per tres joves artistes que gaudeixen oferint al Senyor la seva música. Sense gaires pretensions, Thais Crespo (20 anys), Maria Pérez (19) i Oriol Sabé (23) han iniciat una agosarada aventura empenyats pel seu amor a Jesús i a la música. No cerquen la fama ni la notorietat, sinó ajudar els cristians en la vida de pregària i en el diàleg d'intimitat amb el Senyor. Podeu trobar les seves cançons al canal de Youtube de l'Oriol Sabé i contactar-los a través de claudefe3@gmail.com.

Com va néixer Clau de Fe?

Clau de Fe és una realitat encara naixent. Per diversos camins i circumstàncies ens hem anat coneixent i hem descobert que tenim en comú dues coses molt importants de la nostra vida: l'amor a Jesús i l'amor a la música. Tots tres entenem que el Senyor en ha fet el do de gaudir amb la guitarra, per lloar-lo i cantar-lo. Per això vam començar a fer cançons i himnes al Senyor, explicant les nostres alegries, esperances, tristesses... Un moment decisiu d'aquest camí va ser la participació l'any passat en el concurs bíblic que organitza el Safor de la UAB. Vam fer unes quantes cançons sobre el tema de l'amor i vam guanyar un dels premis del concurs. Això ens va engrescar molt, vam decidir enregistrar algunes cançons i penjar-les en un canal de vídeo de Youtube. No són de gran qualitat tècnica, però l'objectiu és que tothom qui vulgui les pugui fer servir per cantar a missa o en pregàries.

Amb quines aspiracions arrenca aquesta aventura musical?

No tenim ambicions de fama ni notorietat. El grup s'ha format de manera molt natural, sense grans pretensions, només volem oferir un servei a l'Església. Volem ajudar a pregar. També hem vist que costa molt trobar música cristiana en català i això ha estat també motiu per

posar fil a l'agulla i crear Clau de Fe.

Feu música cristiana o sou joves cristians que feu música?

No ens sentim gaire còmodes amb les etiquetes. Potser perquè no sabríem què dir... A nosaltres la música ens ajuda a pregar i per això creiem que pot ser útil per enfortir la pregària. La lletra de la majoria de les nostres cançons és una invitació al diàleg d'intimitat amb Jesús, a la pregària, i és així perquè, de fet, neixen d'aquest diàleg. El que més ens agrada és quan ens conviden a animar una pregària, una vetlla, una missa... Quan ens diuen que la música els ha ajudat a aprofundir la seva relació amb Déu, aquest és, per a nosaltres, el millor regal! La nostra música, que en realitat no és nostra sinó de Déu, vol ser un servei

per als altres.

És la música un mitjà privilegiat de nova evangelització?

La música va directament al cor. És un mitjà potentíssim no només per evangelitzar sinó també per enfortir la fe i fer-la més madura! De fet, nosaltres ens sentim cridats sobretot a ajudar la gent a la pregària i no tant a fer el primer anunci. La nostra satisfacció més gran és quan algú ens diu que ha pogut pregar amb nosaltres.

Espurnes d'amor, El Senyor és el meu pastor, Getsemani, Clau de Fe... Les vostres cançons parlen molt clarament de Jesús i sembla que us hi trobeu molt còmodes.

La veritat és que ens sentim molt còmodes! Ja hi ha molts grups que fan música en valors, i ho fan molt bé. Nosaltres hem apostat pel missatge explícit de la fe. La nostra música parla clarament de Jesucrist. Estem enamorats de Jesús i per tant ell és el gran protagonista de les nostres lletres. Expressem el que portem més endins. No podem no parlar d'ell. Jesús és el més important de la nostra vida. Tant és així que les millors lletres de les nostres cançons són les que traiem directament de la Bíblia. És la Paraula de Déu!

Amb sant Agustí segur que esteu encantats: «Quin canta, prega dues vegades.»

Sí, ens agrada molt aquesta intuïció de sant Agustí i ens hi sentim molt identificats, però també som conscients dels riscos. Es pot cantar molt, i fer-ho bé, però no viure-ho com a pregària. L'important és l'esperit.

Eduard Brufau

Rauxa

La dictadura de l'eficiència

En aquest temps d'incertesa econòmica es parla de ser més eficients per poder atenuar els efectes de la crisi. L'eficiència és una característica pròpia de les màquines, de les estructures organitzatives i de la gestió administrativa. En l'àmbit laboral, per tant, és una propietat certament necessària per no malgastar recursos en un moment en què aquests són molt escassos.

Tanmateix, fora d'aquest context exclusivament tècnic i administratiu el criteri d'eficiència grinyola, i es torna perillós quan es vol aplicar, com si fos una virtut, a les persones. Els éssers humans no som ni màquines, ni estructures o pro-

ductes que es puguin gestionar o quantificar, perquè estem dotats d'altres dimensions, sobretot l'espiritual, que són precisament les que ens fan humans. Distingir entre persones eficients i ineficients és un símptoma clar que s'ignora aquesta dimensió més profunda. Reduccionismes d'aquesta mena desvirtuen la naturalesa de la persona, buiden l'existència de sentit i si s'acaben escampant i imposant aboquen el món a la catàstrofe. Avui, en aquest món tecnocràtic, és del tot necessari tancar l'eficiència al lloc que li correspon i redescobrir la persona com un ésser dotat d'una dignitat incommensurable.

Pensant-ho millor

J. M.
Alimbau
Argila
Prevere,
professor i
periodista

El nom de «mare!» (3)

Hi ha un nom suau i dolç en totes les llengües. Venerat per tots els pobles i respectat en totes les èpoques. És el de «mare».

És el primer que sona als llavis de l'infant i el darrer que murmura el jove accidentat, davant d'una mort imminent. Un nom, «mare», que la persona gran acostuma a invocar en les hores més solemnes i difícils de la vida, malgrat que ella va morir fa anys. Des del bressol —la mare— ens va protegir. Ens va omplir d'amanyacs, de carícies i de petons. Ens va alimentar, netejar i va fer segura la nostra fràgil existència.

Ella és qui ens va eixugar les llàgrimes. Ens va mitigar el dolor i va fer desaparèixer les pors, les tristors i els sofriments. Va ser qui ens va ensenyar a somriure i a riure. Fins i tot, a la Sagrada Escripura l'amor matern es pren com a amor tipus (2 Sa 1,26; Sir 15,2; i l'alegria de la maternitat, com l'alegria més pura que corona un conjunt de sacrificis (Sl 112,9; Jn 16,21); la injúria contra la mare pròpia es mostra com el vehicle de les malediccions divines (Sir 3,16; Mt 15,4). El mateix Déu pren com a tipus del seu amor a la humanitat «l'amor de la mare», als seus fills (Sir 15,2; Is 48,15; 66,13).

La «mare» és qui porta al cor els sentiments més nobles i sempre està disposada a les renúncies més grans. No hi ha cap esforç, ni cap patiment, ni cap pena, que li resulti massa difícil ni greu, si es tracta del bé del seu fill.

Dir «mare» és dir: sacrifici. Dir sacrifici és dir: renúncia. Dir renúncia és dir: generositat.

Dir generositat és dir: lliurament.

Dir lliurament és dir: amor. Dir amor és dir: mare!

(La Madre (la tuya y la mía), Editorial Claret.)